1949 - 1999

PAMĚTNÍ ALMANACH

50 LET

ZÁKLADNÍHO UMĚLECKÉHO

ŠKOLSTVÍ VE VIMPERKU

1949 - 1999

VZPOMÍNKA MÍSTO ÚVODU

Už je to mnoho let – celých 34, co jsem začala působit tehdy v hudební škole coby učitelka. Mladá, nezkušená, chtivá ponaučení. Zastupovala jsem tehdy dle oficiální verze za paní učitelku, která byla na mateřské dovolené. V LŠU ředitelovál pan František Kovář. To byla osobnost, ale i člověk, za kterým jsem mohla kdykoliv přijít pro radu. Tehdy jsem učila a studovala, a tak moc času na sledování úspěchů školy nebylo. Teprve s odstupem času obdivuji výsledky výtvarného oboru za působení pana učitele Černocha, pak pana Hodouše. Vzpomínám na řadu žáků učitele Františka Kováře, kteří dodnes předávají jeho odkaz. On, jako jeden z mála učitelů naší oblasti, zasedal i v celostátních soutěžích jako porotce. Hlavou mi jdou i úspěchy klavírního oddělení a další a další.

Do třídy klavíru paní Černochové jsem chodila čerpat metodické postupy, ve třídě PHV paní Šípové jsem žasla nad jejími nápady, jak přiblížit těm malým špuntům černé puntíky v nějakých linkách, jak je seznámit s melodií, rytmem. Co jsme se napsali not s panem učitelem Plachým, kdepak se nám tehdy zdálo o nějaké kopírce. Vzpomínám na pana učitele Křiváčka, paní učitelku Straňanovou (pak ředitelku) a další – nerada bych na někoho zapomněla. Od každého jsem si něco vybrala, každý mě něco naučil a díky všem za to.

Tehdy mne ani v nejdivočejších snech nenapadlo, že to budu jednou já, jejíž jméno bude spojeno na několik let se ZUŠ Vimperk, že budu také trochu ovlivňovat, jaké bude mít škola jméno, jak na ni budou žáci vzpomínat a jak se do ní třeba po letech budou vracet. Ať už se svými ratolestmi, anebo jen tak si popovídat.

Nyní na škole běží dechový soubor - práce to pánů Kováře, Matějky, Plachého. Ti tenhle soubor založili a teď po letech by určitě měli radost z jeho úspěchů. Už vidím, jak nynějším kapelníkům Petru Staňkovi a Karlu Škvrnovi by poklepali na rameno: „...děláš to dobře, Petře, Karle. " To bylo vždycky pro nás, tehdy mladé, to největší uznání.

A tak i po letech se ve své práci pořád vracím zpět a ptám se – teď už nejvíc pana ředitele: „...udělal byste to také tak, či jak byste tohle rozhodl?" Když jsem působila jako učitelka, jak bylo vždycky všechno jasné!

Škola běží. Máme taneční orchestr, už zmíněný dechový soubor, pěvecké sbory. Přibyl literárně dramatický obor, ve výtvarném oboru pracujeme s hlínou - máme pec. Máme úspěchy nejen v souborech,

ale i jednotlivci se umísťují v soutěžích, naši žáci studují na vyšších uměleckých školách. Studenti se vracejí k nám učit, ale přijdou si i popovídat, zahrát. Co si mohu více přát? Jenom snad – ať tohle všechno vydrží!

Jana Hadravová, ředitelka školy

POZDRAVY K 50. VÝROČÍ ZUŠ

Rád a upřímně se zařazuji do zástupu gratulantů k půlstoletí trvání školy. Patří k těm, kterých si město opravdu váží, protože získala věhlas. Dnes je možné bez nadsázky říci, že po celé republice. A nevyzdvihuji tím pouze dětskou dechovku, ale i mnohé výborné hudebníky působící na různých místech a pak samozřejmě stovky absolventů, kteří zde prožili první setkání s múzami a mimo profesionální dráhu provozují své umění k potěšení svému i svého okolí. Sám patřím k těm šťastným, kteří získali základní hudební vzdělání, a zároveň nešťastným z toho, že toto vzdělání dále neprohloubili.

Základní umělecké vzdělávání je jistě něčím zvláštní a náročné. Mé poděkování patří všem učitelům, kteří dovedou citlivě rozpoznat u svých nejmladších žáků nadání a pak je pečlivě a s obrovskou trpělivostí pěstovat. Naše umělecká škola vždy měla takové pedagogy a jsou jimi nepochybně i ti současní. Vážení učitelé, děkuji vám za to, že svým povoláním napomáháte budování duchovních hodnot, které obvykle není vidět tak rychle a zřetelně jako ty materiální. Bývají však trvalejší.

Ze srdce přeji základní umělecké škole další léta plná úspěchů, talentovaných žáků a tvořivé práce, která přináší uspokojení.

Ing. Miroslav Kvasnička, starosta Vimperka

V poslední době jsme často svědky diskusí o poslání, postavení a budoucnosti základních uměleckých škol. Hudební školství mělo vždy v českých zemích důležité místo v rámci každé vzdělávací soustavy. Ne nadarmo byly Čechy nazývány konzervatoří Evropy. V rámci hudebního školství obhájily za poslední půl století svou existenci lidové školy umění, později přejmenované na základní umělecké školy. Na okrese Prachatice mají děti možnost navštěvovat tyto školy ve všech městech i ve větších obcích.

Vimperská základní umělecká škola patří k těm, které si již za dlouhá léta existence získaly dobrou pověst. 50 let trvání Základní umělecké školy ve Vimperku je naplněno celou řadou úspěchů nejen v hudebních soutěžích, na přehlídkách a festivalech, ale především každodenní prací s talentovanými žáky. Škola dnes patří neodmyslitelně ke kulturním fenoménům nejen města Vimperka. Její učitelé

navazují na starou tradici českých kantorů - hudebníků. A vytvářejí tradice nové, především v oblasti výtvarných aktivit. Význam školy je neoddiskutovatelný. Nabízí totiž alternativu smysluplného využívání volného času dětí a mládeže v současné složité době.

Přeji vimperské základní umělecké škole do dalších let mnoho úspěchů a především dobré podmínky pro její další rozvoj.

Mgr. Pavel Fencl, ředitel Školského úřadu Prachatice

OHLÉDNUTÍ DO HISTORIE

VYSVĚTLIVKA SVÝM ZPŮSOBEM SMUTNÁ, TÍM VÍCE VŠAK NUTNÁ

Zahajovat historické kapitoly vysvětlivkami a omluvami nebývá zpravidla zvykem, přesněji řečeno nemá jich zapotřebí ten, kdo je ku své práci zásoben dostatkem vyčerpávajících pramenů a podkladů. A tu jsme u jádra problému: není-li jakákoli událost svědomitě a přesně zaznamenána kronikářem, je nutně odsouzena k rozpadu na prach vzpomínek, který dříve či později odvane čas nebo smrt pamětníka. Za takové situace se jen velmi obtížně pátrá i po tom co se událo relativně nedávno, natož pak „před několika málo sty lety" (jak praví nezapomenutelný Jan Werich Miroslavu Horníčkovi v jedné z jejich společných předscén). Vzniká tak řada bílých míst bez naděje na to, že by někdy mohla být zaplněna, přičemž tam, kde spisovatel – beletrista smí vzít na pomoc fantazii, musí autor přísně faktografických statí s omluvou mlčet, případně podle možností z onoho „tenkého ledu" obratně vymanévrovat.

Budiž tedy na samém počátku této malé historické exkurze přiznáno, že spoustu bílých míst bylo nutno vyplňovat právě tím, co čas dosud nestačil odvát. První školní kronika, již kdysi vedli učitelé Otakar Hes a Zdenka Pellerová, nenávratně zmizela, další pak byla psána s jedenáctiletým odstupem zpětně na základě vzpomínek nejdéle působících učitelů a velmi často se, bohužel, nese v duchu neblahých dobových tendencí na úkor svého poslání. Spolehlivě se zde např. dovíme, na kolika a kterých oslavách vládnoucí strany se škola podílela, ovšem potřebné přesné informace o učitelském sboru a žactvu z valné většiny chybějí, nemluvě o mnoha dalších vůbec nezaznamenaných aktivitách školy. Citelně scházejí též jiné možné prameny, jako např. třídní knihy a výkazy, které braly postupně zasvé v průběhu několikerých stěhování školy. Z uvedených důvodů nezbylo, než pro potřeby tohoto almanachu rozvinout činnost takřka detektivní a pátrat po každém, kdo kdy chodil do „hudebky" a uchoval si z těch dob jakékoli vzpomínky. Ne nadarmo se však říká, že každé zlo je pro něco dobré – naslouchat pamětníkům a být tak účasten procesu, v němž se znovu rodí k životu cosi, co dosud bylo zasuto v hlubinách vědomí, je mnohem zajímavější než pouhé listování kronikami. Na hlavní vzpomínkovou linii totiž zákonitě navazují „vedlejší přítoky" nejrozmanitějších detailů a výsledný obraz se tím stává mnohem plastičtějším, třebaže přesná data bývají nezřídka nahrazována větami typu: „…to mohlo být tak kolem roku …".

Renomovaný historik by patrně za dané situace rozpačitě zdvihl obočí, já nicméně jeho i laskavého čtenáře prosím, aby raději shovívavě přimhouřili obě oči, za což předem děkuji (dovoluji si ostatně připomenout, že i Kosmas, aniž bych se s ním chtěl jakkoli srovnávat, sepsal část své proslulé Kroniky české podle bájného vyprávění starců).

KULTURNÍ TRADICE VIMPERKA PŘED VZNIKEM HUDEBNÍ ŠKOLY

Ačkoli se názory na založení Vimperka různí ve dvou základních liniích – české a německé, netřeba pochybovat o tom, že kulturní tradice se zde rodily současně s prapůvodní osadou a hradem. Je historicky prokázáno, že církev i středověká šlechta pěstovaly hudbu, tudíž není v této chvíli tak dalece podstatné, zda byli zakladateli Vimperka bavorští benediktini, či Purkart z Janovic. Ani prostý člověk se svou lidovou písní jistě nezůstával pozadu (ostatně nejstarší hudební nástroj – lidský hlas – si každý přináší s sebou na svět a „muzicíruje" zpravidla ještě dříve, než se poprvé pořádně rozhlédne…), třebaže mu nejspíše nebylo vždy zrovna do zpěvu.

V průběhu XIV. století položil Vimperk základy svého školství v podobě farní školy při kostelíku sv. Bartoloměje. Když se pak stal r. 1479 zásluhou krále Vladislava Jagellonského městem, přibyla záhy také městská partikulární škola. Tehdy ještě nepovinná docházka byla umožňována pouze synům bohatých měšťanů, krom jiných předmětů (prvním „školním mistrem" byl městský písař) se žactvo mohlo vzdělávat i v církevním zpěvu, o čemž vydává svědectví jedna z tzv. městských knih.

Z období renesance nelze opomenout návštěvy věhlasné Rožmberské kapely, jednoho z nejkvalitnějších hudebních těles své doby. Vimperk byl tehdy součástí rozsáhlého rožmberského panství, pročež sem zmíněná kapela, založená r. 1552 v Českém Krumlově a sídlící trvale v Třeboni, doprovázívala své chlebodárce, včetně proslulého Petra Voka.

Lze předpokládat, že hudební dění neustávalo ani ve smutných časech pobělohorských, byť se dobové prameny v tomto smyslu odmlčely, aby tím více promlouvaly o škodách a ztrátách, které město utrpělo.

Oproti tomu XIX. století je bohaté na kulturní či s kulturou související události, které lze písemně doložit; existuje dokonce statistika,

jež uvádí, že okolo roku 1840 se ve Vimperku osm osob živilo hudbou. Město bylo odedávna společně obýváno Čechy a Němci, přičemž obě národnostní vrstvy vytvářely nejrozmanitější instituce, např. zpěvácké spolky Gesangverein a Frohsinn (1863), spolek Česká beseda (1891) a další. Významným krokem bylo zřízení místního odboru Národní jednoty pošumavské r. 1884, jejíž péčí byly pořádány mj. i večírky, přednášky, tzv. Pošumavské plesy a divadelní představení místních ochotnických spolků nebo hostujících divadelních společností.

Na přelomu XIX. a XX. století působil ve Vimperku a okolí český skladatel a folklorista Karel Weis (1862 - 1944), rodák z Prahy, do jehož talentu skládal velké naděje i sám Antonín Dvořák (ostatně tento velikán české hudby taktéž zavítal do šumavských končin, když r. 1878 podnikl výlet na Boubín). Weis zasvětil pětačtyřicet let ze svého života sběratelské a upravovatelské práci v oblasti jihočeské lidové písně, k čemuž mu nejvíce materiálu poskytla lokalita Stašska, Zdíkovska a severního okolí Vimperka. Řadu přátel a spolupracovníků měl např. v Jaroškově, Úbislavi a Žárovné, s jejich pomocí si zaznamenával nejen písně, nýbrž i lidové zvyky, obřady a slavnosti. Vimperská česká menšina uspořádala ještě za skladatelova života řadu koncertů z jeho díla Český jih a Šumava v písni. Po II. světové válce byla Weisova památka uctěna pojmenováním jedné z městských čtvrtí a hudební školy jeho jménem.

Dva roky po vzniku samostatné Československé republiky byl ve Vimperku utvořen tzv. Zábavní spolek české menšiny, jehož posláním bylo pořádání divadelních představení a zábav. O další dva roky později si Vimperští založili tzv. Český hudební kroužek, v jehož rámci sestavili zprvu asi dvacetičlenný, později početnější orchestr a ochotnický operetní soubor – významnou roli zde sehrála neobyčejně muzikální rodina vimperského sládka Čechmana. Kmenovým repertoárem se postupně stávala Fidlovačka, operety Z českých mlýnů, Mam'zelle Nitouche či Polská krev, na jejíž jedno představení se dlouho vzpomínalo, protože v něm na pozvání Českého hudebního kroužku hostovala proslulá subreta Marie Zieglerová, oslavovaná ve své době i v zámoří. Zmínky o činnosti kroužku přináší např. také časopis Otavan („Obrázkový měsíčník pro národní kulturní a hospodářské zájmy města Písku a kraje Prácheňského"): připomíná hostování píseckého Hlaholu u příležitosti „závodů ve zpěvu pochodovém na župním táboře sokolském" ve Vimperku r. 1923, dále působnost kroužku, v jehož čele tehdy stál soudní oficiál Soukup, v průběhu voleb do obce r. 1924. V tomtéž roce uspořádali Vimperští za přispění

dvou plzeňských hostů – regenschoriho, skladatele a houslisty Norberta Kubáta st. a klavíristky Anny Šimandlové – velkolepé oslavy stého výročí narození Bedřicha Smetany. Orchestr Českého hudebního kroužku v rámci slavnostního programu vystoupil i s tak náročným symfonickým dílem, jakým je Smetanova Vltava. Před koncem roku pak byla naplněna tradice lidových vánočních her, když žáci obecné a měšťanské školy nastudovali pod vedením řídícího učitele Josefa Mikouska hru se zpěvy Pastýři betlémští.

Předválečný Vimperk nikdy neměl nouzi o významné osobnosti, které buď iniciovaly domácí kulturní dění, nebo dokázaly rodné město proslavit i za hranicemi. Jednou z nich byla manželka majitele vimperských skláren Melanie Kraliková, někdejší subreta s uměleckým jménem „Mella von Kralik". Nedokázala se rozloučit s prkny, která znamenají svět, proto v objektu Kralikova loveckého zámečku ve čtvrti Adolfov (později Karla Weise) založila vlastní divadlo, kde byly krom jiného pořádány též hudební večery za účasti domácích i hostujících interpretů. Hudba tedy měla ve zmíněném zámečku své domovské právo mnohem dříve, než se zde usídlila pozdější hudební škola.

Neméně iniciativní osobností s širokým kulturním rozhledem byla paní Marie Budínská rozená Kubátová (sestra již vzpomenutého plzeňského houslisty Norberta Kubáta a sestra známého pražského houslisty téhož jména), organizátorka mnoha koncertů, na něž zvala umělce zvučných jmen (např. houslového virtuosa Jaroslava Kociana, pianistu Alfréda Holečka a další). Pro úplnost dodejme, že rod Budínských vlastnil od r. 1819 více než sto let vimperskou lékárnu a podílel se na většině důležitých správních, politických a kulturních akcí města – stál např. i v pozadí již zmíněného zřízení místního odboru Národní jednoty pošumavské.

Z rodu Jíchů, jimž náležela někdejší řezbárna slonoviny a perleti, pocházela světová operní hvězda, vimperská rodačka Susanne Jicha. Působila zprvu v Praze jako sopranistka německé opery, později odešla do Francie.

Malý výčet vimperských kulturních osobností uzavírá současný hudební skladatel Jiří Teml, který se zde narodil roku 1935. Patřil k prvním žákům nově založeného Městského hudebního ústavu ve Vimperku, láska k hudbě ho i přes prvotně absolvované ekonomické vzdělání přivedla na místo hudebního dramaturga Československého rozhlasu v Plzni a posléze jako hudebního redaktora do Prahy.

Co se hudebního školství týče, dostupné prameny i pamětníci se shodují na tom, že v předválečné éře se veškerá výuka v tomto směru odehrávala soukromými cestami. Tak např. klavírní hře vyučovala paní Suchardová, provozující svou pedagogickou praxi v 1. poschodí bývalé české dvouleté obchodní školy. Německé obyvatelstvo učil regenschori Schlattner, obě národnostní vrstvy pak společně chodily „do houslí" k holiči Nußbaumovi. Doba ještě nebyla zaplavena, ba přeplavena zvukovými nosiči a jejich přehrávači, takže každý, kdo toužil po hudbě, musel aktivně „muzicírovat", což lze bezesporu považovat za velký klad v kontrastu k mnohému současnému pasivnímu konzumentství.

České kulturní tradice byly načas zpřetrhány II. světovou válkou. Když pak po skončení tohoto dosud nejkrvavějšího masakru v dějinách lidstva začali navrátivší se starousedlíci spolu s doosídlenci obnovovat svůj veřejný život, dokázali ihned navázat na přerušenou činnost někdejšího Zábavního spolku české menšiny a Českého hudebního kroužku. Již r. 1945 vznikl iniciativou nadšených ochotníků (např. PhMr. Františka Fanty, Františka Kouby, Karla Rajlicha, Františka Kalmy, manželů Kunešových, Soběhradových a dalších) divadelní soubor Hraničář, včetně orchestru, jehož členská základna údajně do roka vzrostla na úctyhodných bezmála padesát hudebníků. Výuka hudbě však nadále pokračovala soukromou formou, na svou první hudební školu si Vimperští museli ještě čtyři roky počkat.

ZALOŽENÍ A VÝVOJ HUDEBNÍ ŠKOLY

Základy vimperského uměleckého školství byly položeny usnesením MNV z 1. června 1949 ve snaze uspokojit stále vzrůstající poptávku obyvatelstva po hudebním vzdělání. Návrh na otevření hudební školy vzešel od ředitele vimperské záložny Ladislava Bergmana, mj. i dlouholetého předsedy odboru Národní jednoty pošumavské. Místní národní výbor avizoval záměr zřídit hudební školu zvláštním písemným upozorněním a již v jarních měsících roku 1949 měli vimperští občané k dispozici přihlašovací formuláře.

Prvním sídlem školy, která začala fungovat 1. září 1949, se stal dům čp. 3 v Partyzánské (dnes Steinbrenerově) ulici. Oficiální název této nově vzniklé instituce zněl „Městský hudební ústav ve Vimperku", jeho veškerou činnost vymezoval tzv. „Organisační statut".

Místní národní výbor ve Vimperku

U p o z o r n ě n í .

Místní národní výbor ve Vimperku oznamuje, že počátkem září 1949 otevře ve Vimperku

m ě s t s k o u h u d e b n í š k o l u ,

aby tak vyhověl naléhavé potřebě kulturní nově zřízeného správního okresu vimperského a umožnil mládeži i dospělým skutečně odborné hudební vzdělání.

Pedagogická organisace této školy je rozvržena na tři vyučovací oddělení :

I. Oddělení přípravné hudební výchovy
je určeno dětem do 8 let a jeho hlavním oborem je hudební výchova.

II. Všeobecné oddělení je určeno žactvu od 8 do 15 let a dělí se na dva stupně:
1. stupeň elementární - určený pro žactvo od 8 do 11 let;
hlavní obory: hra na klavír, hra na housle,
2. stupeň normální - pro žactvo od 11 do 15 let;
hlavní obory: hra na klavír, housle, violu, violoncello, lidové nástroje a hudební rytmika,

III. Vyšší oddělení - pro žactvo od 15 let;
hlavní obory: hra na klavír, housle, violu, violoncello a kontrabas, dechové a lidové nástroje, harfu a umělý zpěv.

Žactvo v městské hudební škole se rozděluje na žáky řádné, mimořádné a frekventanty.

1. Řádní žáci docházejí bezvýjimečně do všech předmětů předepsaných učební osnovou jejich oboru v příslušné třídě nebo ročníku. Řádnými žáky jsou především žáci všeobecného oddělení.
2. Mimořádní žáci se přijímají za týchž podmínek jako žáci řádní, ale jen pokud stačí místo. Navštěvují pouze vyučování předmětů hlavního oboru. Ostatní předměty mohou navštěvovati podle vlastní volby. Mimořádnými žáky jsou především žáci vyššího oddělení; do elementárního a normálního oddělení se zpravidla nepřijímají.
3. Frekventanti jsou ti, kteří pro pokročilý věk, nebo vzhledem k svému zaměstnání se nemohou věnovati hudebnímu studiu s náležitou intensitou a nepostupují zpravidla podle učebné osnovy. Frekventanti navštěvují pouze zvolený vyučovací obor, do něhož jsou však přijati jen tehdy, bylo-li v něm volné místo po přijetí řádných a mimořádných žáků.

Vyučovati budou jen plně kvalifikované síly učitelské, schválené přísl. nadřízenými úřady.
Podle předběžných rozpočtů bude školné nižší, než-li je u soukromých učitelů hudby.
Podrobnější informace podá ústně i písemně místní národní výbor.
Místní národní výbor doporučuje p.t. obyvatelstvu celého okresu svoji školu hudební a žádá zájemce, aby za účelem předběžného nezávazného zápisu připojený formulář řádně vyplnili a zaslali do 15. dubna 1949 místnímu národnímu výboru ve Vimperku.

Předseda MNV:
S.Vlček v.r.

Kopie "Upozornění" MNV Vimperk na zřízení hudební školy

Zastavme se na chvíli u tohoto zajímavého dokumentu a ocitujme doslovně s odstupem padesáti let některé pasáže:

„Městský hudební ústav jest vydržován místním národním výborem ve Vimperku, a to:

a) ze školného, zápisného a příspěvků žáků na učebné pomůcky,
b) z podpor, které udílí škole ministerstvo školství, věd a umění, krajský, okresní, případně i místní národní výbor,
c) z příspěvků jiných podporovatelů,
d) z výnosů pro ústav zřízených nadací, odkazů a věnování,
e) z výtěžků koncertů, přednášek a jiných podniků ústavem pořádaných.

Místní národní výbor ve Vimperku poskytuje MHÚ vhodné místnosti zdarma a hradí rozpočtový schodek ústavu."

Bezprostřední správu MHÚ měl na starosti správní výbor a ředitel s učitelským sborem, Organisační statut mj. stanovil, že:

„Členem správního výboru nemůže býti majitel soukromé hudební školy, nebo soukromý učitel hudby, nebo člen korporace, mající konkurenční zájmy.

Členství ve správním výboru jest čestné a vykonává se bezplatně."

Z dalších ustanovení vyplývá, že zmíněný správní výbor byl z hlediska svých funkcí a úkolů v podstatě předchůdcem pozdějších odborů školství či školských úřadů, resp. tyto v budoucnu převzaly též úlohu správních výborů.

Kromě hudebního oboru bylo v Organisačním statutu počítáno také s oddělením taneční průpravy. Učitelé se dělili na **řádné**, tj. ty, *„…jímž je působení na MHÚ jediným a hlavním zaměstnáním. Mají plný předepsaný úvazek a jsou ustanoveni buď na místech systemisovaných jako učitelské síly pragmatikální, nebo se přijímají na smlouvu jako učitelé smluvní…"*, **vedlejší**, *„…kteří se ustanovují na volný počet vyučovacích hodin, přidělených ředitelstvím ústavu podle potřeby…"* a **výpomocné**, *„…to jsou síly externí, stojící mimo učitelský sbor MHÚ a vyučování na MHÚ je jim vedlejším zaměstnáním. Zásadně se i od nich požaduje průkaz odborné způsobilosti. Bez kvalifikace se připouštějí jen ve zcela výjimečných případech a ustanovují se především pro obory méně obvyklé (dechové nástroje, lidové nástroje a pod.). – Bez odborné způsobilosti mohou vyučovat jen síly,*

kterým udělilo MŠO dispens, a to jen do té doby, než je lze nahraditi silami kvalifikovanými." (!).

Žactvo se pak členilo na žáky **řádné**, kteří *„...docházejí bezvýjimečně do všech předmětů, předepsaných učební osnovou..."*, **mimořádné**, kteří *„...se přijímají za týchž podmínek jako žáci řádní, ale jen pokud stačí místo. Navštěvují pouze vyučování předmětů hlavního oboru. Ostatní předměty mohou navštěvovati podle vlastní volby. Nemají nároku na slevu školného, na studijní podporu, které patří jen žákům řádným..."* a tzv. **frekventanty**, což *„...jsou ti, kteří pro pokročilý věk nebo vzhledem k svému zaměstnání se nemohou věnovati hudebnímu studiu s náležitou intensitou a nepostupují tedy zpravidla podle učebné osnovy ...nepoužívají studijních výhod, nejsou zařazováni do tříd (ročníků), neklasifikují se a nejsou podrobováni zkouškám."*

Ředitelem nově vzniklé školy byl na doporučení hudebního patrona okresu, kapelníka Čs. rozhlasu Vlastislava Antonína Viplera, jmenován Karel Kašpar, který do té doby vyučoval na Hudební škole Bedřicha Smetany v Plzni a do svého nového působiště nastoupil až v listopadu r. 1949. Pamětníci jej popisují jako muže aristokratického vzezření i vystupování, navíc člověka pevných zásad, neváhajícího se bít za talentované žáky ve chvílích, kdy jim vládnoucí režim pro „nevhodný třídní původ" hodlal bránit v dalších studiích.

Jako první učitelé nastoupili do MHÚ Helena Horová, vyučující dosud soukromě klavírní hře, a Otto Úbl – někdejší vojenský hudebník – „dechař" a houslista.

Velký zájem veřejnosti o hudební vzdělání vedl k tomu, že souběžně s MHÚ probíhala výuka též pod hlavičkou Domu osvěty ve Vimperku (zejména pro starší žáky), a to na více různých místech. Původní sídlo MHÚ záhy přestalo z technického hlediska vyhovovat účelu, který mělo plnit, pročež se r. 1950 zásluhou předsedy MNV Silvestra Vlčka škola přestěhovala do bývalého loveckého zámečku někdejšího majitele vimperských skláren Alberta Kralika (dle jiné verze byl dům čp. 3 v Partyzánské ulici již v okamžiku zřízení MHÚ považován za pouze provizorní řešení umístění školy). Tento objekt se stal zatím nejdelším působištěm hudební školy – sídlila zde plných dvaatřicet let a jejími zdmi prošlo největší procento veškerého žactva. Připomeňme si, že zámeček se svými ručně malovanými okenními výplněmi (dílem to malíře Jana Zachariáše Quasta), štukovou výzdobou stropu v sále a dřevěným obložením stěn představoval skutečně inspirativní umělecké prostředí.

Druhá budova hudební školy - perokresba Josefa Černocha

Nahlédneme-li do rozmanitých dobových písemných dokumentů, zjistíme, že škola prodělala několikeré změny názvu, aniž by nám ovšem byl zcela srozumitelný systém, na jehož základě probíhaly. Tak např. vysvědčení (vydávala se zvlášť pololetní a výroční) v kolonce „Škola:“ nesou razítko „Hudební škola Karla Weise ve Vimperku“ (nepodařilo se však vystopovat, kdy poprvé si škola jméno tohoto skladatele připojila k názvu), zatímco letáček zvoucí veřejnost na „Slavnostní koncert žáků a učitelů k 10. výročí založení hudební školy“ hovoří o „Základní hudební škole Karla Weise ve Vimperku“. Na kulatém úředním razítku pak stojí nápis „Hudební škola ve Vimperku".

Ať již byly pohnutky a důvody k výše uvedenému „žonglování“ s názvem školy jakékoli, jisté je, že od roku 1952 přestala být školou toliko hudební. Zásluhou někdejší primabaleríny z ND paní Zdeňky Schubertové – Palečkové se totiž podařilo otevřít taneční obor.

Zdeňka Schubertová - Palečková
v umělecké diskusi s Otakarem Hesem

Sólistka naší první scény, přinucena zraněním nohy následkem nešťastného pádu k ukončení kariéry, působila současně v hudební škole i pod domem osvěty, navíc vedla ve Vimperku také tradiční taneční kurzy. Ve svých svěřenkyních probouzela lásku ke klasickému baletu, nacvičovala s nimi i náročné kreace ze slavných světových baletních děl. Je velmi zajímavé, že školní kronika se o působení tanečního oboru zmiňuje pouze dvěma strohými zprávami, aniž uvádí jméno paní Schubertové. Pamětnická svědectví to vysvětlují skutečností, že jmenovaná umělkyně neprojevovala náležité požadované nadšení či loajalitu vůči vládnoucím mocenským kruhům, takže na ni mělo být

s největší pravděpodobností zapomenuto. Před koncem svého života dojížděla vyučovat do Strakonic, zemřela v roce 1961.

Další z uměleckých oborů – výtvarný – byl na škole založen počátkem 60. let. Zprvu jej vedl učitel Josef Černoch (též ředitel II. ZDŠ ve Vimperku), jehož po necelých dvou letech vystřídal Josef Hodouš. Zde se bohužel dostupné prameny, jako již vícekrát, rozcházejí v přesném časovém zařazení: školní kronika uvádí jako dobu nástupu Josefa Hodouše i samotného zřízení výtvarného oboru rok 1963, zatímco z vysvědčení prvních žáků „výtvarky" vyplývá, že k vystřídání obou učitelů došlo cca v pololetí školního roku 1964/65.

V roce 1961 se název školy definitivně ustálil do výstižnější a nejdéle trvající podoby – lidová škola umění. Tehdy již rok stál v jejím čele v pořadí druhý ředitel - Tomáš Křiváček, který ještě před svým nástupem do hudební školy vyučoval při domu osvěty. Po jeho tříletém působení usedla za ředitelský stůl LŠU první žena – Věra Straňanová, již po čtyřech letech vystřídal ve funkci František Kovář. Doplňme nyní dvě zatím uvedená časová „nej-" vimperské hudební školy (tj. nejdelší působiště a nejdéle trvající název) do trojice zásluhou faktu, že posledně jmenovaný ředitel vedl vimperskou LŠU po dosud nejdelší dobu – plných jednadvacet let až do své smrti v r. 1988. Dodejme též, že byl zatím posledním mužem v ředitelské funkci, v níž se dále postupně vystřídaly Milada Klátilová, Marie Šípová a Jana Hadravová, třímající současné „otěže" školy.

Již do původního MHÚ se za hudebním vzděláním krom vimperských žáků sjížděli i „přespolní", jejichž stále vzrůstající počet časem vyústil v potřebu založit v okolních obcích detašované třídy. Jako první zareagovala Čkyně, kde od r.1965 vyučoval Tomáš Křiváček, zprvu pod místní osvětovou besedou. Po třech letech byla oficiálně zřízena detašovaná třída, spadající pod LŠU Vimperk. Vyučovalo se zde houslové, klavírní a akordeonové hře a hudební nauce, v současnosti se ve čkyňské pobočce (jíž se stala v důsledku zvýšeného počtu žáků) vyučuje i dechovým nástrojům. V pořadí druhá detašovaná třída vznikla r. 1973 ve Stachách i v sousedním Zdíkově. Také zde došlo ke změně v pobočku, která se však časem zcela osamostatnila – o tom ale později, neboť chceme-li dodržet jakousi chronologii událostí, je načase obrátit pozornost zpět do Vimperka.

Technický stav dosavadní budovy LŠU s přibývajícími lety postupně stále více odporoval normám (pohupující se stropy, zastaralá elektroinstalace atd. ...), což mělo za následek již druhé přestěhování školy, tentokrát do novostavby v sousedství SEŠ a gymnázia

v Pivovarské ulici. K slavnostnímu otevření došlo 6. září 1982, stará budova byla původně určena k demolici. Z kulturního hlediska lze s povděkem konstatovat, že tento neblahý záměr nakonec nebyl realizován, neboť ve zdech někdejšího loveckého zámečku spočívá velký kus historie nejen města samého. Navzdory všem peripetiím stojí objekt, který pro mnohé zůstal „hudebkou", dál, byť v stále žalostnějším stavu.

Třetí budova hudební školy

„Sametová" revoluce z r. 1989 odstartovala řadu změn, nevyhnuvších se ani oblasti školství. S odstupem času lze však některé z nich vidět jako samoúčelné a nepřinášející nic lepšího. První, vůči níž ještě nelze ničeho namítat, prodělal sám název školy – r. 1990 se lidová škola umění stala základní uměleckou školou, někdejší „lidušky" se změnily v „zušky". Záhy však musely zahájit úporný obranný boj o své „místo na slunci" (!), neboť se vyskytly tendence pohlížet na ně jako na pouhá školská zařízení (navzdory tomu, že v samotných názvech krom MHÚ vždy jasně stálo a stojí slovo „škola") s následným nepříznivým dopadem na jejich financování. V rámci zmíněného

boje byla v celostátním měřítku ustavena nová instituce – APZUŠ (= Asociace pedagogů ZUŠ) – jako jednací partner příslušných sfér ministerstva školství. Současně vznikly nové poradní orgány – umělecké rady, a to v náležité hierarchii počínaje uměleckými radami každé ZUŠ až po Ústřední uměleckou radu. Po řadě dohadů a složitých jednání vydalo v r. 1991 ministerstvo školství vyhlášku o organizaci základního uměleckého školství, čímž se nejistá situace částečně uklidnila.

Uvedená vyhláška krom jiného umožňovala též existenci „obecních zušek", zřizovaných a financovaných příslušnými obecními úřady, čehož využila dosavadní pobočka vimperské ZUŠ ve Stachách a k 1. 10. 1991 se osamostatnila. Ředitelkou se stala Olga Bončková.

V r. 1993 se ZUŠ již potřetí stěhovala, když bylo vyššími místy rozhodnuto, že její budova připadne Obchodní akademii a Gymnáziu Vimperk, škole, která vinou nedostatku vlastních prostor využívala společně se Sportovní školou České Budějovice některých místností ZUŠ. Znamenalo to vynucený ústupek přísně pragmatickému a nesmlouvavému postoji úřední moci a další nejistotu, tentokrát v otázce nového působiště, neboť všechny dostupné varianty (např. internát lesnického učiliště) se ukazovaly být dočasnými a situace se mohla dříve či později opakovat. V nouzi nejvyšší podal ZUŠ pomocnou ruku tehdejší ředitel II. ZŠ Vimperk Miroslav Samec a poskytl jí „azyl" v jednom z pavilonů základní školy ve Smetanově ulici. Zde sídlí Základní umělecká škola Vimperk dodnes.

ČINNOST ŠKOLY A JEJÍ VÝSLEDKY

Od samého založení vimperské hudební školy zde měly a mají svou tradici žákovské koncerty nebo, jak se nazývaly dříve, interní večírky. Bývalo jich pořádáno až třináct do roka a účinkující se na nich prezentovali veřejnosti sólovou i souborovou hrou. Učitelé s žáky krom toho rozvíjeli koncertní aktivitu i mimo rámec školy, která se zásluhou toho vbrzku stala zcela samozřejmým kulturním pilířem města a zůstala jím podnes.

Dostupné prameny vydávají svědectví o tom, že prakticky nebylo městské kulturní akce, na níž by se svým vystoupením nepodíleli i sami členové učitelského sboru – jmenovitě Karel Kašpar, Otto Úbl, Zdenka Eremiášová či Otakar Hes. Šli tak žactvu příkladem, který se stal ještě intenzivnějším, když byl v r. 1961 založen salonní orchestr učitelů (školní kronika se mj. útržkovitě zmiňuje také o salonním

kvintetu učitelů z r. 1957, aniž však jeho činnost blíže konkretizuje; o rok mladší je pak zpráva o smyčcovém a klavírním kvartetu učitelů). U jeho zrodu stáli tehdejší ředitel Tomáš Křiváček, Leopold Blažek a Otto Úbl (housle), František Kovář (klarinet) a Dagmar Černochová (klavír). Tři prvně jmenovaní učitelé působili též jako smyčcové trio a každý z nich současně vedl vlastní žákovský smyčcový soubor (Tomáš Křiváček navíc i dechový a akordeonový). Výsledky salonního orchestru, který nacvičoval pravidelně každý týden, přilákaly do jeho řad další členy – Františka Temla (housle), Antonína Tůmu (violoncello), Bohumíra Hodouška (kontrabas) a Františka Stacha (trubka). Činnost tělesa trvala až do r. 1967, kdy se rozpadlo. Na tradici učitelského komorního „muzicírování" se navázalo až o jedenáct let později, kdy František Kovář spolu se svým synem (klarinety) a Hanou Harenčákovou (flétna) založili dechové trio. Dva roky nato vzniklo také klavírní trio ve složení Marie Jedelská (klavír), Olga Žižková (housle) a Milada Klátilová (viola). Posledně uvedená učitelka, později i ředitelka LŠU, se pak v r. 1986 stala uměleckou vedoucí čerstvě vzniklého Komorního sdružení při Městském muzeu ve Vimperku. Do činnosti souboru, složeného především z nadšených amatérů, bývali zapojováni také zdatnější žáci LŠU. Malý výčet učitelských a učitelsko žákovských hudebních uskupení uzavírá žesťové kvinteto, založené v roce 1991. K pultům zde usedali učitelé Karel Škvrna (lesní roh) a Pavel Bílek (trubka) společně s bývalým žákem Karlem Kavlíkem (pozoun) a žáky současnými Vladimírem Churavým (trubka) a Emilem Jirouškem (tuba).

Nezastupitelné místo míval a má v hudební škole též sborový zpěv. Jeho základy položil již první ředitel Karel Kašpar, svůj nemalý díl pečlivé práce zde postupně odvedli externě působící bývalý řídící učitel Josef Knop a počátkem 60. let pak učitelé Dagmar Černochová a František Kovář. Potom sice činnost školního pěveckého sboru dočasně ustala, nicméně zásluhou znamenitého sboru II. ZDŠ, vedeného učitelem Jindřichem Řeřábkem, nebyli návštěvníci koncertů o tento žánr ošizeni – připomíná se tu zejména úspěšná řada večerů hudby a poezie ve spolupráci obou jmenovaných škol. Za vzpomínku též stojí rozmanitá dějiště kulturních akcí: kromě sálu LŠU probíhávaly v Lidovém domě - někdejším domě „U Wieserů", v bývalé zájezdní hospodě „Na Sklepích" (oba objekty již nestojí), v sále hotelu Zlatá hvězda, na letním divadle nebo v působivém prostředí zámeckých arkád. Příchodem nové mladé učitelky Olgy Čížkové v r. 1972 byl sborový zpěv v LŠU obnoven, rokem 1977 převzala řízení sboru Marie

Šípová. Nejčerstvější dějiny v této oblasti začala psát v r. 1993 další nová posila pedagogického sboru – Petra Cudráková, která bezprostředně po svém nástupu založila hned dva pěvecké sbory: „Zvonky" a mladší přípravný „Zvoneček". Protože si mladá sbormistryně připravuje členskou základnu malých zpěváčků už od předškolního věku, vytvořila právě z oněch nejmenších ještě sbor „Berušky" a Zvonky se Zvonečkem sloučila.

Kromě veřejného vystupování jsou prubířským kamenem dovedností žáků a pedagogických schopností učitelů soutěže. V prvopočátcích se vimperská hudební škola zúčastňovala LUT (= lidová umělecká tvořivost) a STM (= soutěž tvořivosti mládeže). Školní kronika však zaznamenává první zprávy z této oblasti až počínaje rokem 1957 a jmenuje v té souvislosti žáky Alenu Marešovou, Janu Tláskalovou, Bohumíra Hodouška a Alfréda Váchu. Všichni si vedli velmi zdatně, probojovali se až do krajského kola v Českých Budějovicích, Jana Tláskalová pak i do kola ústředního v Moravské Ostravě, kde se podělila o vítězství se soupeřem z jedné z pražských hudebních škol. V 60. letech se již začaly projevovat první výrazné úspěchy klarineto-vé třídy Františka Kováře. Provedeme-li malou statistiku, zjistíme, že např. v letech:

- 1962 - v okresním kole z celkového počtu 158 (!) žáků obsadil Vimperk 21 prvních míst (včetně houslového a klarinetového souboru), 6 druhých a 1 třetí místo; v krajském kole zvítězilo klarinetové duo, klarinetista Zdeněk Chval získal druhé místo, akordeonové duo třetí místo;
- 1967 - 16x 1. místo, 7x 2. místo, 5x 3. místo v okresním kole;
- 1974 - 12x 1. místo, 9x 2. místo, 3x 3. místo v okresním kole, 1x 2. místo a 1x 3. místo v krajském kole;
- 1975 - 20x 1. místo, 5x 2. místo, 3x 3. místo v okresním kole, 4x 1. místo a 1x 2. místo v krajském kole, 1x 3. místo (klarinetové kvarteto) a 1x čestné uznání (Milan Bartůšek) v ústředním kole.

Nebylo roku, v němž by vimperská hudební škola nezaznamenala soutěžních úspěchů, ocenění se však nedostávalo jen žákům. Např. ředitel František Kovář získal „Čestné uznání ministra kultury ČSSR" za výsledky své klarinetové třídy. S potěšením lze tedy konstatovat, že zde vznikla zavazující tradice, která zásluhou pečlivé práce učitelů i žáků dosud nebyla a doufejme, že ani nebude přerušena. Nasvědčují tomu i dosažené úspěchy pěveckých sborů, komorních uskupení a zejména žákovského dechového orchestru:

- 1997 - ZUŠ Vimperk vyslala do okresního kola celkem 18 účastníků - přivezli 14 prvních a 4 druhá místa; pěvecký sbor Zvoneček získal v oblastní soutěžní přehlídce v Písku zlaté pásmo; žákovský dechový orchestr zvítězil v národní soutěžní přehlídce „Čermákovo Vysoké Mýto";

- 1998 - žesťové kvinteto (Eva Hadravová, Jan Hrdlička, Zdeněk Kuncl, Petr Samec a Martin Vališ) se probojovalo až do ústředního kola, v němž získalo 2. místo; čerstvě založený taneční orchestr přivezl 2. místo z oblastního kola; pěvecký sbor Zvoneček zopakoval svůj loňský úspěch.

Ukazatelem kvalitní práce je i skutečnost, že stále více žáků pokračuje po absolvování ZUŠ v dalším hudebním vzdělávání – zatím rekordního počtu přijatých uchazečů o studium na konzervatoři bylo dosaženo právě v jubilejním 50. roce trvání školy.

Zásluhou znamenitého malíře a pedagoga Josefa Hodouše se stal v historii školy nepřehlédnutelnou veličinou výtvarný obor. Již od 60. let vstoupilo malé šumavské město Vimperk prostřednictvím kreseb a maleb svých nejmladších občanů do povědomí takřka celého světa. V r. 1997 byl v současné školní budově důmyslnou nástavbou vytvořen nový ateliér, v jehož bohatém vybavení nechybí ani hrnčířský kruh a vypalovací pec. V poslední době se výtvarný obor těší i nebývalému zájmu z řad dospělých.

Velmi dobře si vede též jeden z nejmladších oborů – literárně dramatický. Začal pracovat ve školním roce 1996/97 pod vedením Mgr. Dagmar Rückerové v návaznosti na divadelní soubor „Dorota" z I. ZŠ Vimperk. Členská základna se tehdy omladila (děti z 3. - 4. tříd), pročež byl i název souboru zdrobněn do podoby „Dorotka". První dva roky obsahovaly především dramatickou průpravu, nicméně v každém ročníku se konalo vystoupení: v r. 1996 žáci nacvičili pásmo „Vánoce" na motivy z knihy Povídejme si, děti od Josefa Čapka, o rok později přibylo představení „Jak se duha vykoupala". Vzrůstající zkušenosti a dovednosti pak umožnily mladým divadelníkům z vimperské ZUŠ nastudovat delší a závažnější kus s názvem „Čarodějův učeň". LDO se zabývá též přípravou sólových recitátorů, pořádá pravidelně pracovní soustředění a účastní se soutěžních přehlídek – např. na „Bechyňském jaru 97" získal 1. místo. Zajímavá a plodná je jeho spolupráce s LDO „Drak", vedeným ředitelkou vlachovobřezské ZUŠ Tatjanou Tláskalovou – oba soubory se vzájemně navštěvují, pořádají

výměnná představení a občas spolu i soupeří na výše zmíněných přehlídkách.

Úkol tohoto oddílu almanachu – nabídnout čtenáři malý historický průřez, který by osvětlil, na jaké tradice navazovalo a za jakých podmínek se rodilo a pracovalo vimperské umělecké školství – je pomalu splněn, neboť historie začíná zvolna přerůstat v současnost (ta se ovšem každou přibývající minutou stává historií). Rád teď předám pero dvěma dalším kolegům, aby vystřídali mou lehce zemdlenou ruku a doplnili, co ještě v rámci daného tématu schází.

Mgr. Jan Tláskal

Z HISTORIE DECHOVÉHO ORCHESTRU

První dechový soubor složený z žáků vimperské hudební školy začal působit v šedesátých letech. Skládal se z patnácti klarinetů a účinkoval na koncertech školy, různých schůzích a společenských akcích. Jeho vedoucím byl tehdejší učitel František Kovář. Ten také o něco později založil patnáctičlenný taneční orchestr.

V sedmdesátých letech začal působit na zdejší škole Miloslav Matějka, bývalý vojenský kapelník a výborný učitel žesťových nástrojů. Společně s Františkem Kovářem, který byl již v té době ředitelem školy, založili první žákovskou dechovku. Ta měla asi třicet členů a klasické dechové obsazení s velkou bicí sekcí. Bicí nástroje v té době vyučoval na škole Tomáš Křiváček a podílel se též na úspěšném založení dechovky. Tento dechový soubor vystupoval na různých společenských akcích ve Vimperku a okolí až do odchodu učitele Miloslava Matějky. Pak byla žákovská dechovka rozpuštěna a většina jejích členů začala hrát v místní městské dechovce. Na škole pak zbyl opět jen klarinetový soubor a taneční orchestr.

Nový dechový soubor vznikl v polovině osmdesátých let, kdy začal na škole vyučovat další bývalý vojenský muzikant – Miloslav Plachý. Společně s ředitelem Františkem Kovářem založili opět velkou dětskou dechovku, která byla vlastně přímou předchůdkyní dnešního dechového orchestru. V té době působil na pobočce LŠU ve Stachách dvacetičlenný dechový soubor pod vedením učitele Petra Staňka. Oba soubory se zúčastňovaly převážně různých společenských akcí, ale též i několika soutěží v rámci okresu Prachatice.

V roce 1988 postihla školu smutná událost, protože zemřel její ředitel a dirigent dětské dechovky František Kovář. Po jeho odchodu začal pracovat společně s Miloslavem Plachým Petr Staněk. Dechový soubor se v roce 1989 zúčastnil okresního kola soutěže dětských dechových souborů a ve velké konkurenci skončil na druhém místě za vítězným souborem z Prachatic. V těchto letech začal též pravidelně jezdit na soustředění do letního tábora na Lipně.

V roce 1991 postihla soubor další velká ztráta, když zemřel vedoucí kapelník Miloslav Plachý. Po jeho odchodu převzali dechový soubor dva kapelníci, a to Karel Škvrna a Petr Staněk. Po jejich příchodu bylo provedeno několik velkých změn v obsazení kapely, hlavně v sekci bicích nástrojů. Soubor začal nacvičovat koncem roku 1991 a začátkem 1992 nový repertoár. První veřejné vystoupení se konalo v květnu 1992 ve Vimperku u hotelu Zlatá hvězda. Další vystoupení se konalo 29. června 1992 na vimperském náměstí.

Kapelník Petr Staněk coby žáček při koncertním vystoupení v r. 1967, u klavíru ředitel František Kovář

Od této doby začala dětská dechovka vystupovat na veřejnosti pravidelně. 11. června 1993 se poprvé účastnila soutěžní národní přehlídky dětských dechových hudeb „Čermákovo Vysoké Mýto".

Podmínkou soutěže bylo zaslání zvukové nahrávky tělesa. Nahrávání se uskutečnilo ve studiu v Netolicích 16. března 1993. Po absolvování těchto prvních soutěžních zkušeností se dechovka zúčastnila této národní soutěže ještě dvakrát a v r. 1998 ji vyhrála. Od roku 1992 a prvního veřejného vystoupení má za sebou dětský dechový orchestr ZUŠ Vimperk desítky veřejných vystoupení nejen u nás doma, ale i v zahraničí – poslední zahraniční zájezd byl uskutečněn v letošním roce do Francie.

Od roku 1993 spolupracuje dechový orchestr pravidelně s mažoretkami, které vede učitelka Dagmar Rückerová. Největší společná akce obou souborů proběhla v červnu 1998, byla jí účast na mezinárodním festivalu mládežnických dechových orchestrů „FIJO Cheb 1998".

Od roku 1994, a to přesně od 11. 6., se ve Vimperku pravidelně koná setkání dětských dechových orchestrů. Na těchto setkáních se dechovka seznámila s dvěma hudebními skladateli – Jiřím Radou a Jaroslavem Dufkem. Od té doby s oběma pány úzce spolupracovala a hraje značné množství jejich skladeb. Skladby Jiřího Rady byly natočeny ve studiu a jsou připraveny k přetočení na CD.

Dechovka se též pravidelně zúčastňuje soutěží – jejím zatím největším úspěchem je vítězství ve své kategorii v ústředním kole soutěže ZUŠ dechových orchestrů v Kolíně 15. 6. 1998. V tomtéž roce se přihlásila do soutěže „Concerto Bohemia", kterou vyhlašuje Český rozhlas. 22. 5. 1998 proběhlo soutěžní natáčení v Českém rozhlase. Dechovka opět ve své kategorii zvítězila a byla vybrána na koncert vítězů, který se uskutečnil 14. 11. 1998 ve Španělském sále Pražského hradu v přímém přenosu České televize a Českého rozhlasu. Uvedené úspěchy jsou a jistě i do budoucna budou nejlepší motivací a povzbuzením pro mladé muzikanty do jejich další práce.

Petr Staněk

TANEČNÍ ORCHESTR ZUŠ VIMPERK

Taneční orchestr byl založen na počátku října roku 1997 a začal pracovat v malém obsazení pod vedením učitele Miloše Kadeřávka. Prvními členy se stali žáci ZUŠ: Pavel Vališ (tenorsaxofon), Hana Půbalová (altsaxofon), Jiří Jiřík (klarinet), Jaroslav Janda (trubka), Jan Doležal (trubka) a Petra Juricová (baryton). V tomto obsazení začal

tehdy malý a neúplný soubor pracovat na skladbách Yesterday, Lady Carneval a Chattanooga Choo Choo. O tři měsíce později, začátkem ledna 1998, přibyla další skladba O, Baby, Baby a orchestr se rozšířil o čtyři členy: Petr Samec (tuba), Jiří Mach (pozoun), Jana Doležalová (klávesové nástroje) a Jitka Krejčová (bicí). Měsíc poté byl orchestr připraven zúčastnit se oblastního kola soutěže tanečních souborů a orchestrů v Pelhřimově, kde 20. března 1998 obsadil druhé místo. V dubnu a květnu přibyly do repertoáru další dvě skladby: Cizinec na pobřeží a Kdepak ty, ptáčku, hnízdo máš. Celý svůj repertoár provedl taneční orchestr na závěrečném koncertě ZUŠ ve Vimperku a následně pak na setkání dechových orchestrů ve Vimperku. V srpnu 1998 odjel společně s dechovým orchestrem ZUŠ na soustředění na Lipno, kde všichni strávili týden každodenní práce. Zde přibyly k repertoáru další tři skladby: Sen lásky, Zvonky štěstí a Parníkem po Amazonce. Po tomto soustředění byl orchestr připraven znovu koncertovat. V září 1998 vystřídal Petra Samce u tuby Karel Škopek, Petru Juricovou nahradil Michal Marek (pozoun) a přibyli noví členové: Zdeněk Kuncl (pozoun), Jan Hrdlička (trubka), Martin Vališ (trubka), Arnošt Český (bicí) a Petr Lešek (bicí). V tomto obsazení pracoval orchestr na nacvičeném repertoáru, k němuž v říjnu a listopadu přibyly dvě nové skladby: Kufr iluzí a Logická píseň. Od září do prosince 1998 se orchestr zúčastnil několika koncertů, např. ve Vimperku nebo ve Volarech. Nyní již byla možnost si program vybírat. O vánočních prázdninách 1998 přibyla další známá skladba Cestu znám jen já.

V současné době má taneční orchestr patnáct členů. Někteří z nich budou muset být z důvodu studia mimo Vimperk od září 1999 nahrazeni novými členy. Bude se nacvičovat další repertoár, aby se práce orchestru udržela na kvalitní úrovni.

Mgr. Miloš Kadeřávek

ČESKOSLOVENSKÁ REPUBLIKA

Škola: Hudební škola K. Weise ve Vimperku

Oddělení všeobecné

Číslo katalogu: 5 Školní rok 1954/1955

VÝROČNÍ VYSVĚDČENÍ

Jméno a příjmení: Marie Holubová

Den, měsíc a rok narození: 21. května 1944

Rodiště: Stachy, kraj: českobudějovický

Národnost: česká, Státní příslušnost: československá

Hodnocení za druhé pololetí II. ~~třídy~~ ročníku:

Chování: velmi dobré

Prospěch

v předmětech povinných:		v předmětech nepovinných:	
v hlavním oboru Klavír	výborný	v nauce o harmonii	
v elementární hudební nauce		v nauce o hudebních formách	
v intonaci		v dějinách hudby	
ve všeobecné nauce hudební II.	výborný	v nauce o hudebních nástrojích	
v povinném klavíru		ve hře komorní	
ve hře v souboru			
ve hře orchestrální			
v klavírním doprovodu			
ve sborovém zpěvu			
v hudební rytmice			

Stupeň celkového prospěchu:

prospěla s vyznamenáním

Zameškané vyučovací hodiny v druhém pololetí:

celkem 0, z nich neomluveno 0.

Ve Vimperku, dne 18. června 1955.

Kašpar Karel
ředitel.

HUDEBNÍ ŠKOLA VE VIMPERKU

Hanka
třídní učitel.

SPN - Všechna práva vyhrazena. 34488 55 (560-30) 708

Kopie výročního vysvědčení z r. 1955 – oproti současnosti se tehdy kromě odborných předmětů posuzovalo i chování, klasifikace prospěchu byla pětistupňová.

Ústav: Městský hudební ústav ve Vimperku

Čís. kat. 4

Pololetní výkaz.

Marie Holubová,

narozen a dne 21. května 1944 v e Staších

v zemi české, navštěvoval a v prvním pololetí

školního roku 1956/57 pátou třídu (ročník) všeobecného oddělení

a byl a takto posouzen a:

Chování: uspokojivé.

Prospěch

v předmětech povinných:		v předmětech nepovinných:	
v hlavním oboru Klavír	výborný	v nauce o harmonii	
v hudební výchově		v nauce o hudebních formách	
v intonaci		v dějinách hudby	
ve všeobecné nauce hudební	0	v nauce o hudebních nástrojích	
v povinném klavíru		ve hře komorní	
ve hře v souboru			
ve hře orchestrální			
v klavírním doprovodu			
ve sborovém zpěvu			
v hudební rytmice			

Stupeň celkového prospěchu: prospěla.

Zameškané vyučovací hodiny: celkem 0, z nich neomluveno 0.

Tento výkaz není vysvědčením ve smyslu §§ 14. a 15. zákona ze dne 27. VI. 1850, čís. 309.

V e Vimperku 31. ledna 1957.

Kašpar Karel, ředitel. HUDEBNÍ ŠKOLA VE VIMPERKU

Herota, třídní učitel.

Všechna práva vyhrazena. 2-1988-48. 560-31

V roce 1957 se ještě používaly i tyto zastaralé formuláře (včetně vrchního razítka), na nichž bylo mj. místo pro nalepení kolkové známky.

ČESKOSLOVENSKÁ REPUBLIKA

ŠKOLA: .....

Ročník: *šestý* Čís. výkazu o prospěchu: *5* Školní rok 195*8*/19*59*

VYSVĚDČENÍ

Jméno a příjmení: *Marie Holubová*

Den, měsíc a rok narození: *25. května 1944*

Rodiště: *Kachny*, kraj: *České Budějovice*

Národnost: *česká*. Státní příslušnost: *ČSR*

	I. pololetí		II. pololetí	
Píle			*výtvarná*	
Prospěch:				
v hlavním oboru: *klavír*			*chvalitebný*	
v hudební nauce				
ve hře v souboru – orchestru				
v praktické intonaci				
v obligátním nástroji				
ve čtyřruční hře klavírní				
v klavírním doprovodu				
v komorní hře				
v souboru: instrumentálním				
v souboru: pěveckém				
v souboru: tanečním				
Celkový prospěch:	.....		*prospěla*	
Zameškané vyučovací hodiny:	omluvené:		omluvené: *-5*	
	neomluvené:		neomluvené: *-*	

V ..... dne ..... 19....

ředitel.

učitel oddělení.

V *Kachně* dne *27. června* 19*59*

Kubíček ředitel.

D. Slávová učitel oddělení.

Svoboda 4 — 834358 — 1958 SŠ — 707

O rok později bylo na nových formulářích „chování“ zaměněno za „píli“ – dodejme, že uvedená kolonka by byla v některých případech užitečná i dnes, kdy se již ani jedna ze zmíněných kategorií nehodnotí.

ČINNOST ŠKOLY V JUBILEJNÍM 50. ROCE TRVÁNÍ

ŠKOLNÍ ROK 1998/99

PEDAGOGICKÝ SBOR

Ředitelka školy: Jana Hadravová

Interní učitelé:

Petra Cudráková	- *zobcová a příčná flétna, pěvecké sbory*
Jana Hadravová	- *akordeon, PHV*
Mgr. Miloš Kadeřávek	- *zobcová flétna, klarinet, el. klávesy, taneční orchestr*
Václav Mandelík	- *výtvarný obor*
Lenka Smahová	- *klavír*
Petr Staněk	- *zobcová flétna, klarinet, saxofon, bicí, dech. orchestr*
Helena Szpuková	- *kytara, violoncello*
Karel Škvrna	- *žesťové nástroje* (odešel k 21. 2. 1999)
Mgr. Jan Tláskal	- *klavír, hudební nauka*
Lenka Vališová	- *zobcová a příčná flétna*
Mgr. Jana Zíková	- *klavír, hudební nauka*

Externí učitelé:

Jaroslava Homolková	- *housle*
Tomáš Hrbáček	- *zobcová flétna, žesťové nástroje (odešel k 31. 1. 1999)*
Jan Hrdlička	- *zobcová flétna, žesťové nástroje (od 1. 2. 1999)*
Jiřina Kubačková	- *výtvarný obor*
Monika Marková	- *zobcová flétna, hudební nauka*
Ludmila Pešková	- *akordeon*
Mgr. Dagmar Rückerová	- *literárně dramatický obor*

PROVOZNÍ ZAMĚSTNANCI

Školnice a účetní: Božena Švarcová

ŽACTVO

V jubilejním školním roce 1998/99 má ZUŠ Vimperk včetně pobočky ve Čkyni celkem 314 žáků. Z toho je 303 dětí a 11 dospělých. Děti představují 95 chlapců a 208 děvčat, dospělí jsou 2 muži a 9 žen.

Hudební obor navštěvuje 244 žáků, výtvarný obor 49 žáků a literárně dramatický obor 12 žáků.

Největší poptávka je po výuce klavíru – 45 žáků, zobcové flétny – 40 žáků a žesťových nástrojů – 30 žáků. Vzestupnou tendenci zájmu zaznamenávají elektronické klávesy – 20 žáků.

Dechový orchestr v současné době sdružuje 65 žáků, taneční orchestr má 20 členů, v pěveckých sborech zpívá celkem 45 dětí.

Jedna ze společných akcí žákovského dechového orchestru a mažoretek

KONCERTNÍ ČINNOST

Kromě koncertů, které jsou součástí oslav školního jubilea, uspořádala ZUŠ dále celkem 12 žákovských koncertů (v předvánočním období proběhly např. kombinované pořady hudby a slova v úspěšné spolupráci s OA a G Vimperk v kapli vimperského zámku).

Tradičně nemalá je koncertní aktivita žákovského dechového orchestru, která letos, jako každý školní rok, započala vystoupením na prachatickém Euroforestu a po řadě dalších koncertů zavedla mladé muzikanty koncem února až na jih Francie. Navštívili tři letoviska na Azurovém pobřeží - Antibes, Cannes a Nice, kde několikrát vystupovali v rámci tamního karnevalu. Jejich letošní hrací sezóna ještě zdaleka neskončila.

ÚSPĚCHY ŠKOLY

Celkem pět žáků se letos ucházelo o přijetí ke studiu na konzervatoři: z žesťové třídy Karla Škvrny Jan Doležal, Jan Hrdlička, Karel Škopek a Martin Vališ, z klarinetové třídy Petra Staňka pak Pavel Vališ. Všichni jmenovaní byli přijati. Kromě Martina Vališe, který si zvolil českobudějovickou konzervatoř, nastoupí ostatní po prázdninách na konzervatoř pražskou.

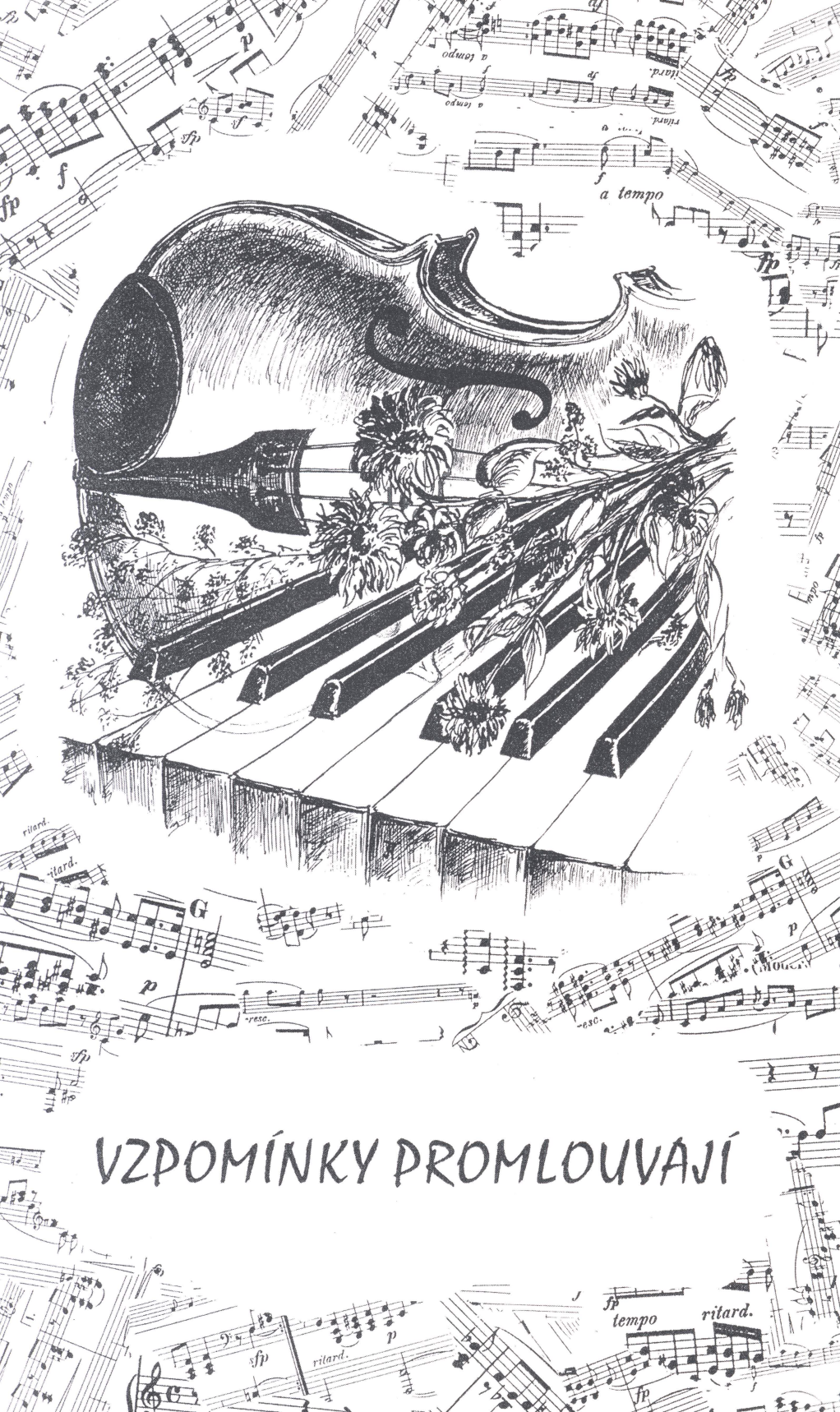
Úspěchů však bylo zaznamenáno i v soutěžní oblasti. Do okresních kol klavírní, houslové a akordeonové soutěže bylo vysláno celkem 11 účastníků – získali 7 prvních míst (Barbora Hodinová, Jana Beránková a Tereza Vachtová – klavír, Vojtěch Janda – housle, Ondřej Janda, Jana Kotálová a Jan Grabmüller – akordeon), 2 druhá místa (Štěpánka Bláhová a Petr Malík – klavír) a 2 třetí místa (Petr Sudický – klavír a Jaroslava Chvostová – akordeon).

V oblastním kole vybojovali akordeonisté jedno třetí místo (Jan Grabmüller) a dvě čestná uznání (Jana Kotálová a Ondřej Janda).

Historického úspěchu, navíc zrovna v 50. jubilejním roce trvání školy, dosáhla žákyně klavírní třídy Mgr. Jana Tláskala Jana Beránková, která prošla vítězně všemi koly až do ústředního (což se dosud žádnému klavíristovi z vimperské hudební školy nepodařilo). Z nejvyššího kola si přivezla účastnický diplom a podle bodového zisku celkově páté místo.

Další zlaté pásmo z oblastní soutěžní přehlídky v Písku si do své sbírky připsal také pěvecký sbor Zvoneček, který se dále zúčastnil – tentokrát i s Beruškami – již 3. ročníku festivalu dětských pěveckých sborů ve Čkyni.

Pozadu ve všeobecné aktivitě nezůstali ani mladí divadelníci z literárně dramatického oboru: letos se stali pořadateli okresní přehlídky, na níž přivítali čtyři další soubory. Sami se obecenstvu představili pohádkovou hrou Čarodějův učeň.

VZPOMÍNKY PROMLOUVAJÍ

Ráda bych v krátkosti vylíčila zážitky ze šesti ročníků absolvovaných v Hudební škole Karla Weise ve Vimperku.

Přestoupila jsem do ní z hudební školy v tovačovském zámku, opakovala jsem první ročník a mé vysvědčení je velice kuriosní. Ačkoliv jsem účinkovala na závěrečném koncertě, ani si nepamatuji, co jsem hrála, ale co jsem měla na sobě, to vím přesně. Maminka, pyšná, že vystupuji, mi pořídila „mariňácké" šatičky a k tomu čtyři mašle. Vypadala jsem jako motýl, který má uletět. Škoda, že se nedochovala fotografie.

Ono to s tou mojí hrou na klavír bylo asi takovéhle: křídlo bylo zakoupeno exkluzivní pancéřové a dosti velké. Bylo umístěno v šestiúhelníkovém arkýři našeho parádního pokoje, kde stála také kachlová kamna, vysoká až do stropu. A v této místnosti se topilo jednou do roka – na Vánoce. Zima ve Vimperku začíná v září a končí v květnu, takže mé cvičení bylo jaksi nepříjemné. Zvláště v zimních měsících to nešlo ani v rukavicích. Ale v té době jsem už začala navštěvovat taneční oddělení této školy a to bylo daleko příjemnější. Chodila jsem tam velice pilně, ale hudební oddělení jsem jaksi opomíjela. Na těch deskách s notami se tak parádně jezdilo na klouzačce...! A pak, moje ruce, i nyní dětské, měly veliké potíže se stupnicemi, akordy, etudami, ale krásně držely graciézní tvar v baletních postojích. Vysvědčení jsme sice nedostávaly, ale myslím si, že lásku k hudbě a dramatickému umění jsme si odtud odnesly všechny.

Učila nás tehdy primabalerína z ND na penzi paní Schubertová. Kromě běžných dětských vystoupení s námi nastudovala dva celovečerní balety. Prvním byla Královna loutek od Beyera, druhý je zajímavost. Je to hudební dílo učitele klavíru pana Oty Hese „Ta naše ulice". V prvním jsem ztvárnila Harlekýna – šaška na provázku, v druhém květináčku. Dále s námi paní Schubertová nastudovala druhé dějství z Labutího jezera, kde jsem s Andulkou Podskalskou vytvořila labuť ve známém čísle „Pas de quatre". Pan učitel Ota Hes, který nás doprovázel v baletních hodinách, složil ještě „Vimperskou suitu", ve které jsem také účinkovala. Byly to melodie ze Šumavy, které se tímto krajem ozývají od jara do zimy. A my jsme tancovaly prosté dívky při činnostech v těchto čtyřech ročních obdobích. Ještě si vzpomínám, že jsme nastudovali část baletu Oskara Nedbala Z pohádky do pohádky. V první části jsem vytvořila holčičku hrající si s míčem, které babička vypravuje pohádky, v druhé části v pohádce O dvanácti měsíčkách jsem představovala měsíc „Únor". Byla to doba mého dětství, díky této škole velice hezkého a barvitého.

Ještě nyní, ve svém důchodovém věku, čerpám ze základů této školy. Od roku 1989 jsem členkou „Klubu přátel opery a baletu JD". Když mi bylo kdykoli nejhůře, byla to hudba – utěšitelka, která mi nejvíce pomohla. V podstatě věřím, že hudba je způsob překonávání samoty člověka, je silou, která mu pomůže nalézt přátelství, otevírá mosty k pochopení druhých i přírody. A tuto lásku k hudbě ve mně vzbudila právě návštěva tehdy Hudební školy Karla Weise ve Vimperku.

Svatava Křenková - Novotná, bývalá žákyně školy

Snímek z bàletního představení „Ta naše ulice" na jevišti Lidového domu

Moje nejstarší vzpomínky na hudební školu jsou spojeny s hodinami sborového zpěvu.

Stáli jsme ve dvou řadách na stupínku v hudebním sále, za námi otevřený klavír, před námi pan ředitel Kašpar s kulatými brejličkami na nose – a my dvojhlasně zpívali „Čechy krásné". Pan ředitel dirigoval, usmíval se a my s chutí pokračovali „Písně, dcery ducha mého".

Slova těch starých písní mi zněla vznešeně jako dávná proroctví. Zpívali jsme i lidové písničky. Právě díky lidovým písničkám jsem si začala uvědomovat kouzlo poezie…

LIDOVÁ PÍSNIČKA

Spi, děťátko, houpy hou,
kravičky jak bábovičky
už se pasou za vodou.

Smetanové bábovičky
polité čokoládou.
Spi, děťátko, houpy hou …

Sotva, dítě, otevřeš očička,
jsem tu já - lidová písnička.

Jdou po stráni ovečky,
zvoní zlaté zvonečky -
A pasáček si zpívá…..
To jsem já, písnička- věčně živá

Než se rozkoukáme,
máme tu
dobu mládí, rozletů.
Z ničeho nemít strach!
Kytary, víno - a první lásky
na parkových lavičkách.
Létáme v mracích - i lokáme prach.
Z tančíren duní disko,
život pění na dosah blízko -

jen nepřiznat si,
že kdesi
za devatero lesy,
když se večer naklání,
jde zvolna po stráni
stádo oveček.....
cinká zvoneček....
a pasáček si zpívá...
To jsem já, písnička - věčně živá.

Život je rozjetá kára,
žijeme prudce jako Niagára,
platíme léty -
což o to -
máme jich zatím dost.
Než je vyplýtváme,
přijde dospělost.....

Už mou milou do kostela vedou,
Pivovarský koně pro pivečko jedou.

Harmonika, trubka, housličky -
jak rosa do trávy
padají písničky.

Čeří se, čeří hladina rybníčka,
život se čeří jak kalná vodička.

Z dálky zním já - věčná písnička.

Až zbělejí mi vlasy,
to bude mi asi
šedesát let....
Až poslední iluzi ztratím,
domů se vrátím....
Přijdu sadem zezadu,
projdu jak zloděj zahradu,
pes už mě nepozná.....

A znovu, tentokrát blízko,
jdou po stráni ovečky,
zvoní zlaté zvonečky,
a pasáček si zpívá -
To jsem já, písnička - věčně živá....

V slunci se protahovala vesnice
jak trojbarevná kočka.
Smutek za dveřmi počká -
my vejdem sami do nízké světnice.
Umřel tam hospodář -
blízko k osmdesátce -
ztuhlá a bledá tvář.
Přišel podzim. Spi sladce!

Ve statku dokořán
otevřená vrata.
Okolo směsice tichých hlasů.
Na zdi se tklivě usmívá
Panna svatá,
vedle kropenka z letošních klasů.

Na dvoře muzikanti zpocení.
Od kostela umíráček zvoní.
Pozůstalí zármutkem zlomení
jen důstojně, s úctou hlavy kloní....

A zrovna v tu chvíli
na dvoře spustili....
hrají tu tvou
zamilovanou.

Jak v staré písničce
spát půjdeš k babičce.
Lidová balada,
hřbitov je zahrada.
Předrahá semena,
mrtví jsou bez věna.
Jen starý růženec,
pár kytek na věnec.....

Večer se naklání,
jdou ovečky po stráni.
Jdou z pastvy ovečky,
cinkají zvonečky -
A pasáček si zpívá ....
To jsem já, písnička,
věčně živá.....

Mgr. Eva Beranová, bývalá žákyně školy

PANU UČITELI TOMÁŠI KŘIVÁČKOVI

Milý pane učiteli,

je tomu již devatenáct let, co jsem Vás viděla naposledy, ale dnes, kdy mám dva syny – malé muzikanty, na Vás čím dál častěji vzpomínám.

Musím se Vám přiznat, že jsem nejednou přišla z hodiny domů s pláčem a slovy, že do „hudebky" už nevkročím. Avšak moudří rodiče neustoupili a dnes jsem jim za to vděčná. V uších mi znějí slova, která jste mnohokrát opakoval mému tatínkovi: „Ještě jí ty housličky jednou budou dobré." Možná jste sám netušil, jaká to bude nejen v mém případě pravda. Když tak o tom přemýšlím, zjišťuji, že celá řada Vašich žáků se hudbě stále věnuje. Snad byste z nás měl radost.

Ale tenkrát... Kolikrát jen jsem pospíchala do čkyňského zámečku se sevřeným hrdlem a bušícím srdcem, jak asi dnešní hodina dopadne. Váš pátravý zrak jako by hned po mém příchodu říkal: „Tak, to jsem zvědav, co dnes umíš!?" Neumíte si představit, jak se mi vždy ulevilo, když jsem po prvních taktech po očku zahlédla, že se tváříte spokojeně. Ale na Vaše zápisy do žákovské knížky jsem se dívávala raději až venku... Přece jen jsem přišla na to, že když člověk poctivě cvičí, nemusí se učitel rozčilovat. Krom toho mě hraní začalo docela bavit, ale nejdůležitější bylo vydržet.

Právě na počátky své vlastní houslové hry vzpomínám, když dnes cvičím se svým mladším synem (starší hraje na klavír). Má výbornou učitelku v paní ředitelce Bončkové a já se musím přiznat, že nemám zdaleka tolik trpělivosti jako ona. Někdy se to dokonce neobejde bez slz, ale tehdy si říkám spolu s Vámi: „Ještě mu ty housličky jednou budou dobré." Mohla bych dnes být „hodnou" matkou, ale v budoucnu by mi to jistě vyčetl (a nebyl by první). Díky Vám

vím, že nejdůležitější je vydržet, proto Vám teď s odstupem let alespoň v duchu děkuji vlastně i za svého syna.

Vaše vděčná

Jana Škopková - Tláskalová

Před lety jsem přišla do tehdy ještě LŠU Vimperk jako začínající učitelka, do prostředí naprosto neznámého a mezi úplně neznámé lidi, s velkými rozpaky a obavami. Po ukončení školy jsem totiž několik let působila jako výkonný hudebník a teď jsem měla začít na dráze pedagogické. Začátky opravdu pro mě nebyly příliš lehké a jsem ráda a dodnes na to s povděkem vzpomínám, že jsem se při svém příchodu na nové působiště setkala se vstřícností u kolegů (nebo spíše u kolegyň) i u svého tehdejšího ředitele Františka Kováře. Ten už řadu let není mezi námi, musím říci – bohužel není mezi námi. Snad proto, že mám srovnání, dnes oceňuji to, jaký byl pedagog a jaký byl člověk. Byl náročný co do výkonnosti a kvality výuky na nás kantory, ale byl náročný i sám k sobě a myslím, že řada jeho bývalých žáků na něho dodnes vzpomíná. A nemusí jít jen o profesionální muzikanty, kterých vychoval řadu, ale i o ty, kteří dnes hrají coby amatéři. Stejně vzpomínám, a myslím, že nejen já, na dalšího kolegu, který už také několik let není na tomto světě, na Miloslava Plachého. Nechtěla jsem se ale zabývat jen jakýmisi neradostnými či chmurnými vzpomínkami. Musím také říci, že dodnes se cítím být se „svou" školou tak trochu spojena a že vidím či slyším-li o nějakém jejím úspěchu, a těch je v poslední době více než dost, mám radostný pocit stejně, jako by šlo o mé současné působiště. A stejně, jako se vrací pachatel na místo činu, i já se občas vracím do místa svého předchozího působiště, nyní už i se svými žáky. Jsem ráda, že v této škole panuje činorodost a obrovská chuť do práce, že mezi mnou a nynější ředitelkou i některými kolegy panují dobré vztahy a naše kontakty jsou čím dál častější. Chtěla bych popřát těm nynějším i budoucím kolegyním a kolegům hodně nadaných a pilných žáků a hodně radosti z práce s nimi, méně handrkování o peníze, kterých je stále méně a méně, a hlavně to, aby naše práce byla konečně dostatečně oceněna, a to nejen slovně. Aby „ZUŠky" přestaly být ve školství popelkou, které by bylo nejlépe

se rychle zbavit a jako horký brambor ji odhodit někomu jinému do rukou.

Milada Klátilová, bývalá ředitelka ZUŠ Vimperk

NAVŽDY V NÁS ZŮSTAL

Třebaže uplynulo již více než čtvrtstoletí od krásných dob (čtenáři, nelekej se, vím, že jsou hlediska, z nichž se na ony doby rozhodně nedá pohlížet jako na krásné, ovšem řeč nebude o politice; tehdy mi bylo jedenáct let), na něž bych rád zavzpomínal, stále mi stačí zavřít oči a už zase v duchu stojím před starou „hudebkou". Navenek zdánlivě odpočívá v záři slunečních paprsků čtvrtečního odpoledne, stačí však vkročit dovnitř a domnělý klid je ten tam. Kolik jen dětského štěbetání a rozličného mimohudebního rámusu vyslechly tyhle staré zdi s tmavě dřevěným obložením (?) … ale ne, takhle jsem tehdy rozhodně neuvažoval, ba naopak, s chutí jsem se k všeobecnému rámusení přidal…Teď se pohnula záclonka na prosklených dveřích klavírní třídy sousedící s šatnou – jsme bedlivě hlídáni, takže honem bačkory na nohy a hurá po schodech vzhůru! Kolik jen dětských nohou už stokrát zadupalo po tomhle starém dřevěném schodišti, které si i pod mírnějšími kroky dospělých mrzoutsky pobrukuje (?) … ovšemže ani tuto otázku jsem si tehdy nekladl … musím být přece ve třídě co nejdříve, pokud možno první! Ale první tam chce být každý, takže není divu, že nahoře se náhle otevřely dveře ředitelny a naši závodnickou partu mírní v rozletu pozdvižené obočí nad zlatavými obroučkami. Pan ředitel Kovář by totiž přece jen raději slyšel více tóny klarinetu, než dusot stáda koní, jehož intenzitu a věrohodnost umocňuje právě zmíněné dřevěné schodiště. To už mizíme v sále, aniž bychom mohli zaslechnout ze zadní třídy chápající povzdech paní učitelky Černochové nad náhlým nepatřičným bubenickým doprovodem klavírní hry. Ještě klapnou troje dveře a jsme na místě. Co naplat, první jsem tu nebyl – tamhle už sedí Jirka Švarc, vedle nerozlučná trojice Pepík Frejka, Franta Heřta a Jarda Zušťák, opodál o čemsi zaujatě rokují Dana Kubíčková s Alenou Hrdličkovou a vše sleduje vážná a mlčenlivá Zdena Kopkáňová. Konečně, nejhorší čas jsem neměl, ještě musí dorazit Tonda Krejčí, Láďa Lácha, Jirka a Petr Bečvářovic, objevit by se měla Jarka Čejková, Petra Bublíková, Alice Hajtingrová, Jarka Filipová, Jitka Pešlová, Petr Český s Danou Měřičkovou, Sylva Hefnerová,

Jana Koubová, ze starších pak Maruna Majerová s Vítem Lněničkou, Zdeněk Kuncl a Jirka Daňha.

Tato naše sestava se léty různě měnila, ročníky se rozmanitě prolínaly, přicházely nové tváře, přičemž všechny spojovalo jediné … ale honem ještě jednou zpět za dveře, protože tím prvním, co každého hned po příchodu vítalo, byla zvláštní nezaměnitelná vůně. Přesněji řečeno směs vůní, z níž někdy vynikaly temperové barvy, jindy dominoval terpentýnový olej, klovatina nebo tiskařská čerň, své zvláštní aroma měla sochařská hlína a vším prostupovala vůně lipového dřeva. Čtenář jistě dávno uhodl, že místností, do níž jsme ve vzpomínkách právě společně vstoupili, je učebna výtvarného oboru. Podél stěn malířské stojany, skříně a zasklená vitrína, v koutě kamna a vedle dvojdřez, uprostřed řada stolů a na nich pečlivě složené zdroje výše popsaných vůní podle toho, jakou technikou se zrovna bude pracovat. V čele zmíněné řady pak jeden stůl napříč a u něho člověk, jemuž bych rád tyto své vzpomínky věnoval za současného vyvolání mnoha dalších u všech čtenářů, kteří ho znali. Náš pan učitel Josef Hodouš. Jistě nejsem sám, kdo si ho uchoval v paměti v jeho snad nejtypičtější pozici: muž vysoké postavy v černém plášti, který vždy pečlivě věšel na háček za skříní, léty postříbřené vlasy sčesány nad vysokým čelem dozadu, pohled přimhouřených očí v mírném odstupu soustředěn na výtvory svých svěřenců. Chvilka takového soustředění a pak buď drobná rada, připomínka či otázka, nebo mlčky k dalšímu žáku. Všechny nás učil tomuto pohledu, při němž se oko oprostí od méně důležitých detailů, aby zachytilo, co je na zobrazovaném námětu nejpodstatnější (mnohem později jsem poznal, jak je takový pohled potřebný i mimo výtvarnou činnost – v samotném životě). Společně s tím nám vštěpoval nebojácnost při vlastní realizaci výtvarného záměru. Nikdy nevadilo, jestliže někomu např. stekla barva jinam, než zamýšlel; pan učitel vždy dokázal poradit tak, že nakonec původní „nehoda" byla využita ve prospěch celkového díla a mnohdy se stala v pravém slova smyslu jeho vylepšením. Naprostá volnost projevu byla jakýmsi mottem každé hodiny strávené na „výtvarce" – dodnes na to vzpomínám obzvláště v situacích, kdy se dovím, že nějaký ubohý žáček byl kárán či negativně hodnocen za „ušpiněný výkres". Jsou totiž pohříchu i tací „výtvarníci", kteří dokáží děti sešněrovat sítí šablon a vzorů, nutit je k titěrnému „štětečkování" a běda tomu, komu sjede ruka vedle vytyčené trasy! Jejich vlastní výtvarné projevy se pak zpravidla odehrávají na podobné bázi, čehož nejtypičtějšími doklady jsou dětské památníčky, stávající se spíše pomníky nevkusu a neosobitosti.

Snad nejvíce mne kdysi rozesmál exemplář, v němž paní učitelka žáčkovi mistrně okopírovala jakéhosi disneyovského kocourka a pro posílení uměleckého dojmu jej doprovodila citátem jednoho z výroků starořímského myslitele Seneky (nebo snad ilustrovala velkého filosofa kocourkem?). Po prvotním pobavení však ztuhne úsměv na rtech a člověk si uvědomí, kolika učitelů, jakým byl pan Hodouš, by bylo dětem zapotřebí.

Mezi lidmi se traduje, že kdo je ve svém oboru skutečným odborníkem nebo mistrem, neumí témuž naučit druhé, či je přinejmenším špatným učitelem. Takové případy jistě existují, ovšem pokud by to mělo být pravidlem, byl Josef Hodouš zářnou výjimkou. Sám neustále aktivně tvořil a třebaže těžištěm jeho výtvarného projevu byla krajinomalba – ponejvíce technikami kvaše, tempery nebo oleje, nebránil se jakýmkoli jiným námětovým sférám ani technikám. Vzorem a zasvěceným rádcem zůstával i těm svým žákům, kteří dávno odrostli školním lavicím – kolikrát jen jsme byli svědky návštěv našich starších kolegů, nesoucích pod paží desky se svými výtvory panu učiteli k posouzení (za všechny si vzpomínám zejména na Jana Vaňka, přinášejícího i velká plátna s olejomalbami, na něž jsme zírávali s nefalšovaným údivem). Význam jeho práce však dalece přesahoval i hranice naší vlasti – doslova po celém světě mohli lidé na nejrůznějších soutěžích a výstavách obdivovat výtvarnou tvorbu vimperských dětí, ať se již jednalo o Japonsko, Mexiko, Peru, Brazílii, Írán, Libanon, Egypt, Alžír, Tunis, Indii, Jugoslávii, Anglii, Polsko nebo Itálii. Právě z posledně jmenované země se Josefu Hodoušovi dostalo vysokého ocenění, když mu v roce 1972 byla v Casalecchio di Reno udělena stříbrná medaile za pedagogické vedení. „Pedagogické vedení" – dvě slůvka znějící tak lakonicky, a přitom zde znamenala vzácnou schopnost naučit druhé vnímat a po svém zachycovat krásu. Někdy se ptám, zda by v dnešním světě, stále více nám ze všech stran podsouvajícím komerční, povrchní, rádobyumělecké paskvily, podobnou schopnost vyvážil tucet zlatých medailí …

Rozmanitých střípků mozaiky vzpomínek by se našla ještě spousta, např. na to, jak nás pan učitel motivoval k práci, jak dokázal přiblížit daný námět a zejména jak před našimi užaslými zraky několika rychlými a jistými tahy zkušené ruky doslova kouzlil inspirující náčrty. Poznávali jsme tak, že v jednoduchosti je největší síla. Jindy jsme zas po skončení tisku linorytů stáli v zástupu a pan učitel z jednoho po druhém poctivě smýval terpentýnem tiskařskou čerň (na mnohém z nás jí bylo více než na vlastním linorytu). Bohužel ale nelze

nevzpomenout i jeho neblahé vášně, jíž bylo kouření. Nebyl v „hudebce" sám, kdo se tímto zlozvykem podepisoval na svém zdraví a dobrovolně si tak ukracoval život, velmi často holdoval cigaretám společně s panem ředitelem Kovářem … A pak přišla v roce 1978 nejsmutnější jarní zpráva … jeho černý plášť na svém háčku za skříní osiřel a my s ním.

Léta plynula a já se vrátil coby začínající učitel. Pan ředitel Kovář mi krom klavíru svěřil na jeden školní rok také záskok za kolegu Chaloupka ve výtvarném oboru. Znovu ta stará známá směsice vůní, stojany, skříně… Byla to sice už jiná třída v jiné budově, ale nejednou mne ovládl prazvláštní silný pocit, že každou chvilkou se otevřou dveře, vstoupí pan učitel a já zase jako kdysi usednu k jednomu ze stojanů mezi ten výtvarnický „potěr"…

Nechci své vzpomínání končit smutně, vždyť v každém z nás, kdo jsme měli to štěstí učit se pod jeho vedením, pan učitel Hodouš navždy zůstal.

Teď však, milý čtenáři, promiň, ale musím si pospíšit, protože „… Končíme! Vyprat štětce, …". Moc se nám nechce, ale pan učitel

musí stihnout svůj vlak do Malenic. Nás ostatně čeká závod zpět do šatny. Zaklaply dveře a znovu duní, teď snad ještě víc, to staré dřevěné schodiště, nad nímž po stěnách visí zarámované obrázky našich předchůdců. V tom letu sotvakdo stihne přečíst jejich jména – Kunt, Rücker, Král, … Jednou budou někde viset třeba naše obrázky (?) … ale ne, o tomhle jsem tehdy rozhodně neuvažoval. Ani v té šatně jsem nebyl první. Trousíme se ze školních dveří, slunce už dávno odcestovalo někam za vimperský zámek, ale příští čtvrtek jistě zase nechá starou „hudebku" zdánlivě odpočívat v záři svých paprsků.

Mgr. Jan Tláskal, někdejší žák, nyní učitel ZUŠ

PROGRAM OSLAV JUBILEA ŠKOLY

SOBOTA 12. června 1999 – 6. setkání dechovek, tentokrát s mezinárodní účastí – (zimní stadion)

PONDĚLÍ 14. června 1999 – Koncert absolventů – (sál ZUŠ, 18.00)

ÚTERÝ 15. června 1999 – Koncert absolventů akordeonové třídy – Jany Kotálové, Jaroslavy Chvostové a Jana Havlana – (sál ZUŠ, 18.00)

ČTVRTEK 17. června 1999 – Absolventský koncert Pavla Vališe s účastí hostů z Konzervatoře České Budějovice – (sál ZUŠ, 18.00)

PÁTEK 18. června 1999 – Divadelní představení „Čarodějův učeň" v provedení žáků literárně dramatického oboru ZUŠ Vimperk – (sál MěKS Vimperk, 16.00)

– Koncert učitelů ZUŠ – (sál MěKS Vimperk, 19.00)

SOBOTA 19. června 1999 – HLAVNÍ DEN OSLAV

– od 9.00: Možnost prohlídky současné budovy a výstavy z historie školy
– od 10.00: Uctění památky zemřelých učitelů
– od 15.00: Slavnostní program v sále MěKS Vimperk - účinkují žáci, soubory a učitelé ZUŠ spolu s hosty
– od 20.00: Volná zábava - k tanci i poslechu hraje skupina Rohlík

Tady začínal MHÚ...

... a současná budova ZUŠ

Mgr. Jan Tláskal

Hudební nauka - vyučuje Monika Marková

Lenka Smahová

Mgr. Jana Zíková

Jaroslava Homolková

Helena Szpuková

Lenka Vališová

Petra Cudráková

Karel Škvrna

Petr Staněk

Jan Hrdlička

Ludmila Pešková

Mgr. Miloš Kadeřávek

Pěvecké sbory - Berušky

- Zvoneček

Žákovský dechový orchestr

Taneční orchestr

Václav Mandelík a mladí výtvarníci

Mgr. Dagmar Rückerová s žáky literárně dramatického oboru

UČITELSKÝ SBOR V LETECH 1949 - 1999

ŘEDITELÉ	Karel Kašpar	1949 - 1960
	Tomáš Křiváček	1960 - 1963
	Věra Straňanová	1963 - 1967
	František Kovář	1967 - 1988
	Milada Klátilová	1988 - 1990
	Marie Šípová	1990 - 1993
	Jana Hadravová	1993 - dosud
KLAVÍR	Karel Kašpar	1949 - ?
	Helena Horová	1949 - 1950, 1973 - 1976
	Zdenka Eremiášová	1950 - 1951
	Otakar Hes	1951 - 1957
	Zdenka Pellerová	1952 - 1955
	Dagmar Slívová - Černochová	1958 - 1975
	Marie Grabmüllerová - Šípová	1958 - 1993
	Vladimír Bílek	1963/64
	Věra Straňanová	1963 - 1967
	Evženie Adamová	1966 - ?
	Magda Kolleková	?
	Daniela Láchová	1973/74
	Naděje Žižková	1973 - 1996
	Marie Kůsová - Jedelská	1976 - 1982
	Dagmar Šíslová - Mgr. Rückerová	1974 - 1978, 1993 - 1997
	Jitka Strnadová - Mgr. Hyrmanová	1978/79, 1996 - 1998
	Roman Rauer	1977 - 1980
	Václava Hráchová - Bratová	1979/80
	Jaroslav Šmilauer	1980 - 1982
	Helena Tomanová	1982 - 1990
	Mgr. Jan Tláskal	1986 - dosud
	Tatjana Tláskalová	1987/88
	Miroslava Šípová - Ziegelbauerová	1989 - 1991
	Jana Hadravová - Mgr. Zíková	1994 - dosud
	Marie Homolková	1998
	Lenka Smahová	1998 - dosud

HOUSLE	Karel Kašpar	1949 - 1960
	Josef Knop	1949 - ?
	Otto Úbl	1949 - 1980
	Jan Martan	1954/55
	Miroslav Velíšek	1955/56
	Alois Hujsl	1955 - 1956
	Věra Procházková	1956 - 1961
	Tomáš Křiváček	1960 - 1980
	Leopold Blažek	1961 - 1965
	..?.. Plojhar	1964
	Václav Švarc	1964
	Alfréd Vácha	1968 - 1971
	Olga Čížková - Bončková	1972 - 1992
	Jaroslava Kašperáková - Homolková	1974/75, 1989 - 1992, 1997 - dosud
	Milan Švec	1978
	Milada Klátilová	1980 - 1990
	Hedvika Kůsová	1989/90
	Drahomíra Škopková	1989/90
	Milan Hála	1990 - 1997
	Mgr. Jaroslav Fafejta	1992 - 1995
VIOLON-CELLO	Harry Görtner	1949 - ?
	Helena Szpuková	1989 - dosud
	Martina Třísková - Spišská	1991 - 1993
KYTARA	Alfréd Vácha	1968 - 1971
	Olga Čížková - Bončková	1972 - 1973
	Jan Střeleček	1973 - ?
	Helena Szpuková	1989 - dosud
	Martina Třísková - Spišská	1991 - 1993
FLÉTNA	František Kovář	1959 - 1975
	Hana Harenčáková	1975 - 1989
	Lenka Horová - Vališová	1978 - dosud
	Jitka Voldřichová	1984 - 1985
	Marcela Haspeklová	1988/89
	Petra Cudráková	1993 - dosud
	Monika Marková	1997 - dosud

KLARINET	Jan Martan	1954/55
	František Kovář	1955 - 1988
	František Kovář st.	1955 - ?, 1971 - 1979
	František Daňha	?
	Petr Staněk	1979 - dosud
	František Staněk	1989/90, 1992/93
	Jiří Machovec	1986 - 1990
	Jaroslav Novotný	1990 - 1992
	Filip Markes	1993 - 1995
	Mgr. Miloš Kadeřávek	1995 - dosud
	Michal Voldřich	1996
ŽESTĚ	Otto Úbl	1949 - 1980
	Tomáš Křiváček	1960 - ?
	V.(?) Kokstein	1960 - ?
	J.(?) Hora	1960 - ?
	František Stach	1961 - ?
	Miloslav Matějka	1970 - 1978
	Vojtěch Jiroušek	1974
	Pavel Bílek	1978 - 1992
	František Řáha	1982 - 1984
	Miloslav Plachý	1984 - 1991
	Karel Škvrna	1991 - 1999
	Pavel Krliš	1994 - 1996
	Tomáš Hrbáček	1996 - 1999
	Jan Hrdlička	1999
AKORDEON	Karel Kašpar	1949 - 1960
	Tomáš Křiváček	1960 - ?
	Věra Straňanová	1963 - ?
	Jana Pahorecká - Hadravová	1966 - dosud
	Magda Kolleková	?
	Jiřina Pahorecká - Kůtová	1968/69, 1975/76
	Olga Čížková - Bončková	1972 - 1992
	Jan Kortus	1973 - 1992
	Anděla Plachá - Poláková	1974 - 1975, 1981 - 1982

	Hana Harenčáková	1975 - ?
	František Řáha	1982 - 1984
	Ing. Dana Frnochová	1992/93
	František Kováč	1993/94
	Ludmila Pešková	1994 - dosud
BICÍ NÁSTROJE	Tomáš Křiváček	1960 - ?
	Petr Staněk	1989 - dosud
SBOROVÝ ZPĚV	Karel Kašpar	1949 - ?
	Josef Knop	?
	Dagmar Černochová	1960 - 1963
	František Kovář	1963 - ?
	Olga Čížková - Bončková	1973 - 1977
	Marie Šípová	1977 - 1990
	Petra Cudráková	1993 - dosud
HUDEBNÍ NAUKA	Jindřich Řeřábek	1967 - 1969
	(hudební nauce dále vyučovali a vyučují současně někteří učitelé nástrojové hry)	
VÝTVARNÝ OBOR	Josef Černoch	1961(62 ?) - 1963(64 ?)
	Josef Hodouš	1963(64 ?) - 1978
	Olga Forejtová	1978
	Václav Zahrádka	1978 - 1984
	PaedDr. Jan Chaloupek	1984 - 1986, 1991 - 1992
	Mgr. Jan Tláskal	1986/87
	Vladimíra Kunešová	1988 - 1991
	Jitka Martanová	1989 - 1991
	Václava Indrová	1991 - 1993
	Jana Jiřičková	1992 - 1996
	Jan Děd	1993 - 1997
	Eva Malkovská	1995 - 1997
	Ing. Lucie Muchová	1996/97
	Václav Mandelík	1997 - dosud
	Jiřina Kubačková	1998 - dosud

TANEČNÍ	Zdeňka Schubertová - Palečková	1952 - 1961
OBOR	Marie Koberová	1996
LITERÁRNĚ DRAMATICKÝ		
OBOR	Mgr. Dagmar Rückerová	1997 - dosud

ČÁSTEČNÝ PŘEHLED ŽACTVA

Při sestavování tohoto almanachu před námi zásluhou již dříve zmíněného nedostatku pramenů a informací vyvstávalo dilema, zda za dané situace zařadit oddíl o žactvu, či jej vynechat. Bylo předem jasné, že kompletní údaje v tomto směru již není v lidské moci shromáždit, nicméně jsme se přesto pokusili učinit vše, co bylo v našich silách. Rozeslali jsme výzvy k přihlášení bývalých žáků všemi možnými cestami a snažili se vyvolat jakousi „řetězovou reakci" vzpomínek, započatou úporným namáháním našich vlastních mozkových buněk. Neočekávali jsme sice zrovna pamětní „explozi", ovšem výsledek všech pátracích akcí přece jen stojí dosti hluboko pod našimi víceméně skeptickými předpoklady. Palčivé dilema jsme se nakonec rozhodli vyřešit kompromisem a omluvou. Protože přesné údaje o absolventech školy máme k dispozici až počínaje školním rokem 1977/78, seřadili jsme veškeré dosavadní vypátrané žactvo pouze abecedně. Schází zde časové začlenění a navíc nevíme, zda všichni uvedení jsou skutečně absolventy, či zda pouze školu navštěvovali, aniž splnili celou předepsanou docházku. Předkládáme tedy čtenářům almanachu jakési torzo skutečného stavu a současně se omlouváme všem, kteří se v abecedním seznamu nenajdou. Jsme si vědomi, že stávající situace je částečně i výsledkem místy nesvědomité archivace důležitých údajů o činnosti školy (pomineme-li ztráty v průběhu stěhovacích akcí), ale v této chvíli můžeme všechny ujistit, že jsme podnikli vše pro to, abychom alespoň do budoucna nemuseli opět provinile hledat slova omluv.

Albrechtová Ludmila
Alešová Dana
Altmannová Zdena
Balcar Petr
Bártík Milan
Bártíková Drahomíra
Bártíková Jana
Bartůšek Milan
Bartůšek Petr
Batík Jiří
Batíková Alena
Baumannová Olga
Bečvář Jiří
Bečvář Milan
Bečvář Petr
Bečvářová Ivana
Beranová Eva
Bízková Olga

Blahová ..?..
Blažek Roman
Blovský Evžen
Bočanová Jana
Boček Jiří
Boček Václav
Bočková Jiřina
Bohuslav Josef
Bostl Josef
Bouda Václav
Bräuerová Bohumila
Bräuerová Olga
Brožová Pavla
Bůhová ..?..
Čábelková Pavla
Čábelková Radka
Čejková Jarmila
Černý Petr
Český Petr
Čížková Milada
Čtveráková Miloslava
Daňha Bohumil
Daňha František
Daňha Jiří
Dolejší Ivana
Doule František
Doulová Anna
Dragoun Petr
Dvořáková L.
Elexhauserová Jana
Eschlerová Marie
Falářová Eva
Fanta Ivan
Fanta Václav
Fantová Dana
Fidler František
Filip Zdeněk
Filipová Jaroslava
Flaška Pavel
Frejka Josef
Frejka Květoslav
Frk Jaroslav
Frühauff Jan
Frühauffová Dana
Fuchs Jaroslav
Gaier Miloslav
Glos Pavel
Hadová Lenka
Hadravová Jana
Hájek Roman
Hajšmanová Zdena
Hajtingrová Alice
Haladová Hana
Hanzal Václav
Hanzalová Jarmila
Hefnerová Sylva
Herynek Petr
Heřta František
Hesová Alena
Hodoušek Bohumír
Holub Karel
Holubová Marie
Holý Jaroslav
Hora Jiří
Hora Josef
Höringová Jana
Horová Bohumila
Horová Lenka
Horová Milada
Hosnedl Jiří
Hrách Vladimír
Hráchová Václava
Hrdličková Alena
Chalupa Josef
Chval Zdeněk
Chytráčková Božena
Iglerová Irena
Ichová Kristina
Janda Vratislav
Jandová Anna
Jandová Hana
Jelínková Miloslava
Jiroušek Vojtěch
Jiřička Michal
Juha Vladimír
Jungwirthová Jaroslava
Kadoch Pavel
Kaňák Jaroslav
Kodešová B.
Kohout František
Kohout Vojtěch
Kollerová L.
Koňas Jan
Koňas Jiří
Kopfová ..?..
Kopkáňová Blanka
Kopkáňová Zdena
Kopřiva Oldřich
Korandová Alena
Kotrcová Dagmar
Kottová Marie
Kouba Milan
Koubová Jana
Koutek Bohumír
Kovaříková Marie
Kovářová Dana
Král Jan
Král Milan
Králík Pavel
Kramlová Jitka
Kramlová Věra
Kratejl Antonín
Kraupová Milena
Krejčí Antonín
Krejčí Antonín
Krejsová Dagmar
Kronovit Jiří
Krtouš Jaroslav
Křemen Bohumil
Křenek Lubomír
Křenková Svatava
Kříž Jaroslav
Kubešová Magda
Kubíčková Dana
Kuncl Zdeněk
Kunt Lubomír
Kuntová Miloslava
Kursa Ladislav
Kursa Miloslav
Kůs Josef
Kůsová Eva
Kůsová Jana

Kůsová Marie
Kůsová Pavla
Kůsová Věra
Kyzour Jaromír
Lácha Ladislav
Láchová Daniela
Lechnýř Jan
Lexová Dagmar
Linhartová Štěpánka
Lněnička Vít
Machač Vladimír
Majerová Marie
Marešová Alena
Marešová Jaroslava
Marhan Josef
Marhanová Jana
Marková L.
Marousek Jiří
Masáková Helena
Maťátková Růžena
Matějka Miloš
Mayer Karel
Medek Jan
Medková Jana
Měřičková Dana
Mihulková Dagmar
Mráz Ladislav
Mrázová Marta
Mucha Adam
Müller František
Musil Jiří
Musil Radovan
Musilová Ludmila
Myslíková Jana
Nachlingerová Edita
Nachlingerová Růžena
Nachtigall Milan
Neužilová Pavla
Nováčková Hana
Novotný Jan
Novotný Jaroslav
Pahorecká Jana
Pahorecká Jiřina
Paukerová Zuzana
Pešek Miroslav
Pešková Irena
Pešlová Jitka
Pfauserová Margita
Plachá Anděla
Plesníková Kateřina
Podskalská Anna
Potužníková Věra
Pozníčková Jitka
Preněk ..?..
Procházková Irena
Prokopová S.
Předota ..?..
Randák Josef
Rataj Luboš
Rauscherová Ingrid
Rebec Bohumil
Roučková Marie
Rücker René
Rückerová Bronislava
Sabó Kamil
Sabó Marie
Sarauerová Anna
Sigmund Jiří
Silovský Vladimír
Slívová Dagmar
Slováčková Jaroslava
Smetana Josef
Sova Miloš
Spirek Rupert
Staněk František
Staněk Petr
Staňková Jaroslava
Staňková Marie
Strnadová Jitka
Střeleček Jan
Střeleček František
Střelečková Jaroslava
Šafránek Josef
Šímová Olga
Šíp Vladimír
Šíslová Dagmar
Škopek Jaroslav
Škopek Karel
Škopková Ludmila
Šnebergerová Jarmila
Šochmanová Klára
Šťastný Zdeněk
Štěrba Ladislav
Švarcová Dagmar
Taliánová K.
Taliánová Milada
Teml Jiří
Temlová Pavla
Temlová Zdena
Tesařová Zdeňka
Thema Antonín
Thema Vojtěch
Tipek Miroslav
Tipek Zdeněk
Tláskalová Jana
Tláskalová Tatjana
Tomková Zdena
Toušl Jan
Trajer Stanislav
Urbanová Kristina
Vácha Alfréd
Válek Robert
Válek Tomáš
Vaněk Jan
Vávrová Olga
Vintr ..?..
Vlčková Ivana
Voděra Milan
Vogel Jan
Vogel Robert
Vogelová Andrea
Vojáčková Ivana
Vojtíšková Dana
Vondrášek Jiří
Vondrášková Alena
Vondrášková Marie
Vozobulová Eva
Vyskočil Miroslav
Weingart Milan
Wostl Jaroslav
Zábranská Ilona
Zábranská Taťána

Zábranský František
Zábranský Vojtěch
Zelenka Vladimír
Zelenková Jaroslava
Zelinka Milan
Zevl Miloslav
Zimermann Jiří
Zubalíková Irena
Zušťák Jaroslav
Železná Vladimíra
Ženíšek Zdeněk
Žižková Dana

PŘEHLED ABSOLVENTŮ 1977 - 1999

1977/78

Kovář František
Máchová Helena
Marková Dana
Marková Jana
Rohlíková Ludmila
Švarc Jiří
Tláskal Jan

1978/79

Bártík Jiří
Böhmová Pavla
Bublíková Petra
Fafejta Jaroslav
Fuchs Miroslav
Hadravová Marcela
Kavlík Karel
Máchová Ivana
Vachta Václav
Vališová Zuzana

1979/80

Dokulilová Světlana
Gašková Iva
Krištofová Dana
Láchová Jitka
Marešová Dagmar
Pazderníková Kamila
Pivoňková Jana
Škopková Jana
Topka Vojtěch
Vachta René
Vondrášková Helena

1980/81

Kůsová Zdeňka
Machovec Jiří
Mareš Petr
Němcová Milena
Růžičková Yveta
Škopek Zdeněk

1981/82

Albrechtová Hana
Doulová Jana
Kadeřávek Miloš
Kortus Martin
Kotálová Jindřiška
Krejsová Jana
Kukrálová Milena
Roučková Jaroslava
Smetanová Magdaléna
Švarc Pavel
Zemanová Petra
Železný Mojmír

1982/83

Bezpalec Petr
Býčková Jindřiška
Fontánová Radmila
Havlíčková Eliška
Novotná Zdeňka
Rohlík Jiří
Svěchotová Stanislava
Šimková Lenka
Švarcová Jana
Vincík Josef

1983/84

Fleischmann Pavel
Frühauf Václav
Chmelová Hana
Jandová Marcela
Jíchová Hana
Kolrus Martin
Kortusová Lenka
Máchová Dana
Netáhlová Milena
Nikodémová Dana
Šípová Miroslava
Šmejkalová Marie
Urbánek Václav
Vachlová Ivana
Vintr Antonín

1984/85

Bartůšková Jaroslava
Bílková Radka
Chromá Ilona
Narovcová Jitka
Schiessel Radek
Strašilová Lenka
Střelečková Šárka
Svobodová Petra
Šobrová Štěpánka
Šufajzlová Vladimíra
Vítovec Karel

1985/86

Červená Veronika
Doule Jan

Kolrusová Helena
Konopková Blanka
Lukešová Markéta
Musil Rudolf
Novotná Pavlína
Novotná Zdeňka
Podzimková Alena
Potužníková Andrea
Švejdová Věra
Tomšovic Radek
Trázníková Michaela
Vintr Petr

1986/87

Falářová Jana
Hlinková Jaroslava
Jandová Marcela
Kůsová Hedvika
Macháčková Štěpánka
Malá Hana
Škopková Drahomíra
Vintr Stanislav
Vintrová Martina

1987/88

Bendík Pavel
Dvořáková Petra
Fafejtová Marie
Kolrusová Markéta
Kramlová Hana
Mandáková Gabriela
Medek David
Střelečková Naděžda
Svobodová Sylvie
Šoulová Michaela
Ženíšek Martin

1988/89

Appeltová Simona
Drabešová Diana
Havlátko Pavel
Chum Josef
Churavý Vladimír
Klas Stanislav
Komrsková Michaela
Kortusová Eva
Kůta Pavel
Lindauer Hynek
Markes Filip
Václavíková Ivana
Zacpal Vladimír

1989/90

Černý Jindřich
Eigner Tomáš
Hadrava Karel
Hanzal Petr
Harantová Pavlína
Jandová Petra
Kotlíková Martina
Pešek Radek
Potužníková Radka
Prokop Tomáš
Rundová Helena
Smolová Jana
Srncová Libuše

1990/91

Černý Josef
Dědová Zuzana
Hadravová Jana
Holečková Petra
Josefíková Gabriela
Kalivoda Vladimír
Kočová Lenka
Krejčí Milan
Lád Jiří
Langová Jana
Markytán Miroslav
Medková Lucie
Podsklanová Jarmila
Rychtář Pavel
Štroblová Ivana
Tušková Kateřina
Vaňková Věra

1991/92

Hanzalová Jana
Jandová Jaroslava
Koubová Lenka
Schartnerová Marta
Skřípalová Zuzana
Varausová Monika

1992/93

Holeček Marek
Hrdličková Iveta
Indrová Magdaléna
Kolafová Milada
Kotlík Jiří
Laluha Martin
Matoušek Marek
Mauricová Lucie
Pánová Barbora
Půbal Václav
Voldřichová Radka
Vráblík Jan

1993/94

Brašna Jaroslav
Fleischmann David
Chvostová Lucie
Indrová Irena
Krejčová Jitka
Krejsa Michal
Krnáková Eva
Marková Monika
Markytán Jan
Narovec Josef
Tajanovská Jaroslava

1994/95

Ambrožová Lenka

Bejčková Eliška *
Doulová Jana
Frnochová Veronika
Fuchsová Miloslava
Had Václav
Hanzal Petr
Hrbáček Tomáš
Jozefiková Romana
Kaincová Květoslava
Koubová Michaela
Krejčí Milan
Kůrková Petra
Pánová Tereza
Podruhová Jitka

1995/96

Burdová Jaroslava
Duspiva Martin
Ettlerová Sylva
Jiřík Jiří *
Lang Jakub
Líkař Jan
Marousek Petr
Nárovcová Magda
Rückerová Alžběta
Tlustý David *
Toman Jan
Tomášková Blažena
Uhříčková Kateřina
Wáwrů Lenka

1996/97

Batystová Věra
Dvořáková Irena
Janda Jaroslav
Kočová Jaroslava
Kohout Lukáš
Kopencová Lucie
Kopf Jan *
Kordíková Eva
Kovářová Radka
Krnáková Jaroslava
Kržová Lenka *
Půbalová Hana
Schreckingerová Ivana
Slámová Lenka
Staňková Vendula
Toušl Vojtěch

1997/98

Bártíková Markéta
Batystová Lenka
Becková Lenka
Doležal Jan *
Grabmüller Jan *
Huřík Vojtěch *
Jandová Jana
Jírová Kamila
Kaincová Iveta
Kavlík Petr *
Kyznarová Hana
Mach Jiří
Marek Michal
Marousková Alena *
Mauricová Jitka *
Mrázová Lucie *
Müllerová Blanka
Provod Lukáš
Rodová Simona
Samec Petr
Schwambergerová Hana
Sudický Petr *
Škopek Karel *
Vachtová Tereza *
Vališ Martin
Vráblík David *

1998/99

Benešová Jaroslava *
Bláhová Štěpánka *
Frk Tomáš
Havlan Jan
Hrdlička Jan
Chvostová Jaroslava
Juricová Štěpánka *
Kotálová Jana
Kuncl Zdeněk *
Lencová Justýna *
Líkařová Daniela
Machová Kateřina
Málová Tereza
Schneider Michal
Schneiderová Jana
Staňková Marie *
Vališ Pavel
Vokáčová Kateřina
Zbíral Jaroslav

*Pozn.: Až do š. r. 1994/95 jsou uváděni absolventi, kteří nezávisle na tom, zda se jednalo o I. nebo II. stupeň (cyklus) studia, opustili školu. Znaménkem * jsou dále označeni ti, kdož absolvovali I. stupeň a ve studiu pokračují.*

OBSAH

Vzpomínka místo úvodu 3

Pozdravy k 50. výročí ZUŠ 5

Ohlédnutí do historie 7

Vysvětlivka svým způsobem smutná, tím více však nutná 8
Kulturní tradice Vimperka před vznikem hudební školy 9
Založení a vývoj hudební školy 12
Činnost školy a její výsledky 20
Z historie dechového orchestru 24
Taneční orchestr ZUŠ Vimperk 26

Činnost školy v jubilejním 50. roce trvání 31

Pedagogický sbor 32
Žactvo 33
Koncertní činnost 33
Úspěchy školy 34

Vzpomínky promlouvají 35

Program oslav jubilea školy 48

Učitelský sbor v letech 1949 - 1999 49

Částečný přehled žactva 53

Přehled absolventů 1977 - 1999 56

PAMĚTNÍ ALMANACH
50 LET ZÁKLADNÍHO UMĚLECKÉHO ŠKOLSTVÍ
VE VIMPERKU

Sestavil a k vydání připravil: Mgr. Jan Tláskal
Ilustrace: Josef Černoch, Josef Hodouš, Mgr. Jan Tláskal
Fotografie: barevné – Vladislav Hošek, Mgr. Jan Tláskal
černobílé – archiv
Počítačová sazba: Vilém Tláskal

Vydala: Základní umělecká škola ve Vimperku v roce 1999
Náklad: 800 výtisků
Tisk: Tiskárna FOP, Ing. Josef Černý, Černá v Pošumaví

PODĚKOVÁNÍ SPONZORŮM

Základní umělecká škola ve Vimperku děkuje všem, kdož sponzorskými dary podpořili vydání tohoto almanachu i vlastní průběh oslav 50. výročí založení hudební školy.

Jsou to jmenovitě:

Agrobanka
BENX Čkyně
CK Kohout
ČSAD Prachatice
KMP Bürotechnik Čkyně
Kuchyňské vybavení Dana Villnerová Volyně
LIGNOSYSTEM s.r.o. Čkyně
Město Vimperk
Obecní úřad Čkyně
Obchod „Za vodou" Čkyně
Projektcentrum Vimperk
Restaurace U Stadionu
Restaurant Café AMA
Salón Hana – Hana Důrová
Školský úřad Prachatice
Valtr Spiegel - optik

Založte si účet a vyhrajte 10 000,- Kč!

Každý běžný účet O.K.O. nově založený do 30. 6. 1999
vstupuje do slosování o 100 x 10 000,- Kč!

A navíc ZDARMA:

Do 30. 6. - otevření běžného účtu O.K.O.
- zadání a změna placení inkasem
- zadání nebo zrušení trvalých příkazů (včetně SIPO)
- změna trvalých příkazů (včetně SIPO)

Do 15. 5. - vydání karty Master zdarma

Přesné podmínky soutěže na požádání v každé pobočce.

AGB **Agrobanka**
ABE Capital Company

Kompletně se staráme o Vaše peníze

CESTOVNÍ KANCELÁŘ KOHOUT

Nabízíme Vám veškeré služby cestovního ruchu v tuzemsku i zahraničí

- poznávací a pobytové zájezdy
- ubytování v tuzemsku i zahraničí
- vlastní doprava luxusními autobusy (EURO 2) s bohatou výbavou a 49 pohodlnými sedadly
- prodej letenek a leteckých zájezdů
- průvodcovské služby
- prodej zájezdů renomovaných cestovních kanceláří
- komplexní služby pro kolektivy, zájezdy na objednávku
- velice atraktivní pobyty pro dětské kolektivy v Itálii

Katalogy s nabídkou Vám rádi zdarma zašleme.

Vimperk,	1. máje 74	tel./fax: 0339 / 411 366
Prachatice,	Zvolenská 30	tel./fax: 0338 / 314 460
Klatovy,	Vídeňská 32	tel./fax: 0186 / 24 194
Vodňany,	A. Křížka 143	tel./fax: 0312 / 383 379

PRACHATICE a.s.

Žernovická 257, 383 33 Prachatice

IČO 60070854 DIČ 101-60070854

SOUKROMÁ TISKÁRNA

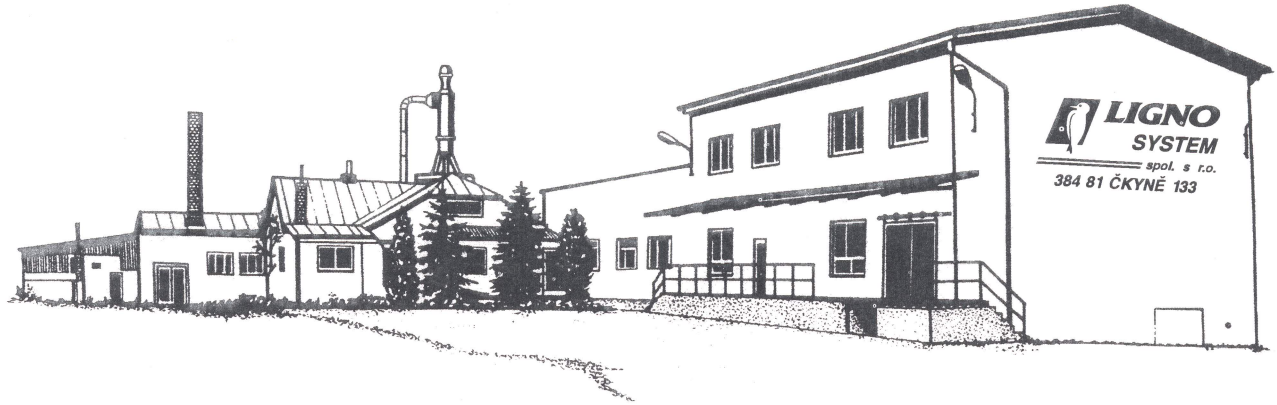

Tiskárna pro Vás!

Ing. Josef Černý, 382 23 Černá v Pošumaví 131
tel. 0337/744 401, tel./fax: 0337/744 248
e-mail: fop@iol.cz

Podle Vašich požadavků a potřeb tiskneme:

katalogy a prospekty ● pohlednice a letáky
plnobarevné vizitky ● svatební oznámení
hospodářské tiskopisy ● hlavičkové papíry ● obálky
razítka COLOP ● samolepící reklama
grafické návrhy ● sazba ● kompletní příprava litografií
výseky ● perforování ● číslování

LIGNO SYSTEM
spol. s r.o.
384 81 ČKYNĚ 133

Hlavní výrobní náplní firmy LIGNO SYSTEM je sesazování dýhy na výrobu obkladových panelů a plovoucích podlah.
Již nedílnou součástí činnosti firmy je i prodej obkladových panelů, plovoucích podlah, dveří a dalších materiálů pro úpravy interiérů. K tomu účelu byla v říjnu 1998 otevřena vzorková prodejna, kde je možno zhlédnout naše výrobky i možnosti jejich využití. S výběrem zboží Vám naši pracovníci rádi pomohou a vybrané výrobky Vám po dohodě i odborně namontujeme.

Děkujeme za Vaši návštěvu a těšíme se na spolupráci.

PROJEKTCENTRUM

SDRUŽENÍ PROJEKTANTŮ

Špidrova 87, 385 01 Vimperk

tel. 0339 / 412 104, 412 207, 411 176

fax 0339 / 411 176

PROVÁDÍ KOMPLETNÍ PROJEKTOVOU DOKUMEMTACI STAVEB VŠEHO DRUHU

Salón Hana

nabízí: PEDIKŮRU

- je určena pro mladé i starší
- masáž Vám pomůže od bolestí nohou
- máte kuří oka
- otlaky chodidel či prstů
- praská Vám kůže na chodidlech
- epilace nohou

MANIKŮRU

- zdobení nehtů
- modelování nehtů

Hana Důrová

1. máje 48, 385 01 Vimperk, tel.: 0339/224 21

Valtr Spiegel
optik - optometrista

V. Spiegel Optik

Pivovarská 78
385 01 Vimperk

tel./fax: 0339/412 712

RESTAURACE U STADIONU

ZVEME K PŘÍJEMNÉMU POSEZENÍ,
NA DOBRÉ JÍDLO A PITÍ

Vimperk
tel.: 0339 / 413 517

KUCHYŇSKÉ VYBAVENÍ

Dana Villnerová

Palackého nám. 63, 387 01 Volyně
tel./fax: 0342 / 37 28 16